Sîmbătă 10 decembrie, ora 16.30, ac, la sediul redacţiei, va avea loc lansarea festivă a numărului 100 al JURNALULUI SF.
Vor participa reprezentanţi ai tuturor cenaclurilor SF din ţară şi numeroase personalităţi.
Taxa de participare pentru fani este de 5000 de lei.

JURNALUL S.F.

ROMÂNIA

Anul III Nr. 99
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

TELEX INTERN

DON

FILE DIN ISTORIA LITERATURII SF

SIMON

Medalion

LIVIU RADU

SERGE BRUSSOLO

SUPER NOVA 56

Din de în ce mai profeSF-istă, Super Nova din această săptămînă prezintă, cum de altfel era şi de aşteptat, noutăţi, ştiri, tombole, pupături de la *Sesiunea Helion '94*. Aflăm că organizatorii au mulţumit toţi participanţii şi, dacă e să fiu obiectiv (care cine mi-a sugerat asta?), trebuie să recunosc că, deşi nu am fost prezent, îl cred pe cuvînt (parolî) pe *Michael Haulică* cînd spune că cei din Vest ştiu să organizeze astfel de întîlniri fără ajutorul *MTS* şi *FNTSF*. Oricum, articolul lui M. H. nu mai este îmbibat de bere, terase, *Dănuţ Ivănescu*, tipe drăguţe (unde dracu' mai e şi sala aia de conferinţe?), ca cel despre *euROcon*.

La loc de frunte, în pagina 1, sînt puse premiile *Helion '94* şi *"SF Media"*, cu articole civilizate, cum ar spune *George Ceauşu*. De la *"Fandomităţi"* aflăm că *buzoienizarea SF-ului* românesc este în floare şi că *Adrian Barbu*, autorul afişului sesiunii *Helion*, îşi va susţine lucrarea de diplomă în SF. Îi dorim succes!

Dar iată şi o noutate: sn-iştii anunţă că în numărul viitor vor publica un interviu luat pe viu lui *Cornel Secu*, o prezentare a cenaclului *H. G. Wells* la 25 de ani şi textul lui *Sebastian A. Corn*, "JOS SÎNT ORAŞE". O iniţiativă lăudabilă a sn-iştilor care ştiu ce-i aia diplomaţie SF aplicată în relaţiile cu cei din celălalt capăt de ţară. Bravo lor! Măcar încearcă...

În pagina 2 un portret SF al lui *C. J. Cherryh*, cîştigătoare a trei premii *Hugo*, iar mai jos *Don Simon* cu povestirea "KAOS", şi un *Motto* al lui M. H. cel trist: *"Singurătatea este un fel de a te obişnui cu moartea"*. *Florin Mircea Tudor* ne propune să urmărim în continuare incursiunea sa în literatura horror şi un maestru al ecranului fantastic - *Christopher Lee*. De această dată, *Paul Tatomir* ne prezintă cîteva fanzine şi reviste germane, după ce a mai aruncat cîteva ocheade peste gard. Se pare că a fost cu folos. Şi ca să încheiem periplul, mai amintim că realizatorii suplimentului vor definitiva sistemul de abonamente. Nu vă îngrămădiţi, o să ajungă pentru toată lumea.

De această dată, nu ştiu cum se face, că sn-iştii au trecut de la ţigănie *Monte Carlo* la pipa păcii, de nu s-a făcut un fum mai abitir ca în alte numere. Se pare că sub influenţa binefăcătoare a lui *Secu*, la Sesiunea Helion aceştia au suferit o mutaţie. Un exemplu relevant este acela că M. H. nu a mai văzut roşu înaintea lentilelor cînd a dat ochi cu *Cristian Lăzărescu*, nervii săi fiind cruţaţi pentru prima dată în viaţa lor. Unde mai pui că acelaşi M. H. nu a mai văzut nici în *Aurel Cărăşel* un sac de box. În acest număr Curierul Craiovean, pardon! Naţional bucurîndu-se de aprecieri laudative (de data asta se îngroaşă glumal). Înţelegem că organizatorii Helionului au făcut orice pentru ca invitaţii să scrie numai de bine. Bravo lor! Măcar au încercat... Aşa că, sn-iştii nu au mai stat pe gînduri, şi-au scos periuţele din sertare şi au început să cureţe cu miă transparentele fire de puffy, pardon!, puf, de peste tot şi de pe toţi (mai băieţi, miroase a Ariel suplimentul). Nu vom fi crutaţi nici în numărul viitor, realizatorii SN amenin ţîndu-ne cu o gargară a lui C. Secu, în exintimitate, nu, nu să nu greşim, în exclusivitate, pentru Super Nova (probabil că îi se trage de la prea mult tartru).

În timp ce alţi sn-işti se plimbă, cei de acasă au muncit pe brînci să culeagă textul lui *Don Simon* - *"Kaos"* - şi incursiunea în literatura horror a lui *Mircea Florin Tudor*. Ca să umple paginile au mai dat încă o strigare lui *Paul Tatomir* să mai tragă nişte ocheade peste gard, ceea ce de altfel a şi făcut, venind cu tolba încărcată de fanzine şi reviste germane. Strigarea a zgîriat şi timpanul lui *Nicolae C. Ariton*, care a executat imediat un portret SF - C. J. Cherryh, o americancă cu trei premii Hugo la taşcherea. În rest, o noutate horror din Anglia - *Omul din umbră* - prezentată de *Florin Mircea Tudor*, ne duce cu gîndul, din nou, spre Timişoara (măi, să fie...)

MONTE CARLO

CONCURS

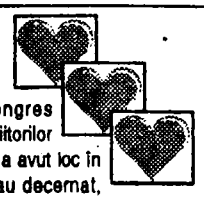

de 5000 de lei

Cu ocazia unui congres extraordinar al Asociaţiei Scriitorilor Profesionişti din America care a avut loc în luna noiembrie la Seattle s-au decernat, pentru prima dată în acelaşi an, două premii "Life Achivement" (Pentru întreaga activitate). Ele au fost obţinute ex aequo- imposibil de departajat - de binecunoscuţii autori (chiar şi cititorilor din România) Harry T. Francis şi Arthur Conan Dow.

3122945 int. 258 TELEX INTERN 2107136

"Zilele Victor Papilian" vor avea loc în zilele de 16-18 decembrie.

Temele pentru sesiunea de comunicări sînt următoarele:

1. Victor Papilian, Vasile Voiculescu - scriitori de proză fantastică.
2. Locul SF-ului în literatură şi artă.
3. Mit şi arhetip în lumea imaginarului.
4. Ştiinţă şi SF.

Rezumatele lor (max. o filă) mai pot fi trimise pînă la 8 dec. a.c.

Concursul de proză are secţiunile: nuvelă, povestire şi schiţă şi are aceeaşi dată limită.

Organizatorii vor deconta tuturor participanţilor ale căror lucrări au fost acceptate cheltuielile de transport, cazare şi masă pe durata manifestării. De asemenea, se va asigura cazare şi masă gratuită, la cantină şi cămin studenţesc, a cîte 2 membri / club SF.

Confirmările pînă pe 12 decembrie.

Tel.: 064/11.80.24 sau 19.51.14 (zilnic 8-15), joi (16-21). Fax: 064/19.74.57. Telex: 31452.

Pe 9 noiembrie cenaclul H. G. WELLS a împlinit vîrsta de 25 de ani. Deşi acum trece printr-o criză valorică (asemeni celuilalt cenaclu timişorean) nu trebuie uitaţi cei care-au trecut pe acolo: *Laurenţiu Cernet, Lucian Ionică, Marcel Luca, Dorin Davideanu, Viorel Marineasa* ş.a. Fanzinul "PARADOX" (primul fanzin tipărit din România - 1972) a obţinut la Euroconul de la Montpellier premiul pentru *cel mai bun fanzin*.

Cristian Lăzărescu împlineşte pe 9 decembrie 30 de ani, iar pe 15 decembrie *Isabela Ion* împlineşte 23 de ani. La mulţi ani!

Şi plecat-am noi *(eu+Umbra TVR la Cozea+Corolul de Dan) spre Temeşvar să depunem jurămîntul* (J'❤ SF), *căicîndu-ne pre bătături cu toate neamurile înrolaţilor, neamuri suite-n acelaşi - al treilea - tren ticsit de noapte. Şi ajuns-am noi striviţi sub amatorii de mainstream cazon, după 10 ore de fîrîre ceferistă, într-o Timişoară înceţoşată, rece şi cionţoasă. Nimeni cunoscut în gară, doar noi am constatat că ne (re)-cunoaştem, călătorla neläsînd urme prea adînci pre chipurile noastre. Da' ce nu face omu' pentru o halcă de SF timişorean? Multe face: nu doarme, nu mănîncă, nu pregetă să meargă pe jos cale de 3/4 oraş pentru a ajunge la "obiective", nu...mă rog!*

Casa Universitarilor - plină ochi. Ieşenii (SN - Lill: schimbat ţigări), cralovenii (- Goga,

APROAPE TOTUL DESPRE HELION

abandonat pe un peron), clujenii (Penta-Papi-g r a m a - I l a n i ş t i), bucureştenii (Grămescu, FNTSF-M^3, JSF-Isa, RRT Stereo- Canal stînga: Ghido, Canal dreapta: Popa, Ionescu Gecse), Botoşenii, Aradul (duo Pecican, tatăl & son) şi, desigur, fruncea funclară (timişorenii).

Ediţia a XV-a, de fapt a fost 14+cîmaci dacă e să ne luăm după Raportul SRI-ului local (Dl. Secu).

Şi tropăit-am noi către bază trecînd de la 15-le helionistic peste Bega la 25-ul wellsist, fiind acolo os-pătaţi şi răsfăţaţi cu albituri de toate tările şi cuvîntări de toate felurile.

Şi-apoi auzit-am noi, seara - ca să nu zic dimineaţa - că Helionul '94 a fost un concurs de excepţie, de ţinută, nemaipomenit, incredibil de bun, cu lucrări avînd nivelul calitativ cît Everestul, dar care n-a avut un premiant I, ci doar unul II, numai că aista e bucureştean şi quo vadist (cu două premii, sic!).

Ş-am încălecat pe-o şa (de clasa întîi) şi... v-am spus eu?

Mara POPA

CICĂ

S-ar părea că suprapunerea aniversării noastre peste diversele manifestări a determinat impulsionarea dovezilor de amiciţie la adresa redacţiei. Astfel, cenaclul *"V. Papilian"* şi-a amînat *"Zilele ..."* cu o săptămînă, iar cenaclul *"Vladimir Colin"* s-a retras *"din motive obiective şi subiective "* din organizarea *VIDSHOW*-ului. Ne anunţăm din acest moment disponibilitatea de a organiza reuniuni, comemorări, zile, festivaluri, mitinguri, conferinţe, seminarii etc. pentru doritorii de pus bete-n roate.

De două săptămîni numărul cititorilor revistei *"Helion"* s-a dublat datorită apariţiei în cadrul fandomului timişorean a domnişoarei *Muscă*.

La mulţi ani!

M. L. GOGA şi-a descoperit o nouă vocaţie: neparticiparea la sesiunile de comunicări la care este trecut în program. Îl rugăm să nu-şi confirme participarea pentru săptămîna viitoare pentru a fi siguri că va fi prezent.

Ştefan Ghidoveanu dezminte faptul că una din cărţile lui Philip K. Dick, ce va apare la editura NEMIRA ar fi tradusă de domnia sa şi că *dl. SORIN CASAPU* s-a folosit de numele său, cum a făcut-o şi în cazul cărţii *„Oraşul ca un joc de şah"*, în scopul obţinerii unei sume mai mari de bani, fiindcă, se ştie, *Ştefan Ghidoveanu* este un vechi şi cunoscut animator (realizatorul emisiunii *„Exploratorii lumii de mîine "*) şi tot ceea ce face este dezinteresat *(ca şi afirmaţiile făcute la Timişoara despre JSF)* domnia sa urmărind numai promovarea SF-ului autohton de bună calitate.

DINO

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI
(activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(Redactor şef)

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Mihail GRĂMESCU, Cristian IONESCU, Mara POPA M. D. PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION
(REDACTORI)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ
(FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Director administrativ : *Titus GUVIR*
Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Roxana Rogojinaru*
Corectură: *Nicu GECSE*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN Mariana SEBE Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3123432
Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

33 Începînd cu acest episod, vom pătrunde în perioada clasică a literaturii SF, în care majoritatea autorilor au devenit pasionaţi de gen lecturînd reviste SF, care aveau deja mulţi ani de existenţă în urmă.

Incontestabil, omul cel mai important al acestei perioade a fost John W. Campbell. El a condus cu o mînă de fier principala revistă a genului şi a format o adevărată pepinieră de noi autori. El i-a obligat pe aceştia să muncească, să dea ce aveau mai bun în ei, le-a dat idei, le-a sugerat teme de ştiinţă, îi punea să refacă texte deja scrise şi care la alte reviste ar fi fost publicate fără nici o obiecţie. El însuşi nu rescria niciodată un text al autorilor săi, cel puţin aşa a afirmat, dar asta nu l-a impiedicat să refuze texte ale autorilor vedetă. Pentru el ştiinţa era primordială, dar era şi mai interesat de previziunea viitorului. *Campbell* estima că rolul SF-ului era acela de a prezice civilizaţia de mîine, într-un mod plauzibil, realist şi, bineînţeles, ştiinţific. Produsul cel mai pur al şcolii sale avea să fie, la început *Robert Heinlein*, iar mai tîrziu, *Hal Clement*.

Paralel cu acţiunea revistelor specializate, SF-ul a primit un adevărat balon de oxigen în anul 1938, graţie faimoasei emisiuni de radio a lui *Orson Welles*, care pusese în unda *The War of the Worlds*, a lui *H.G. Wells*. Emisiunea a fost atît de realistă, întreruptă de false buletine de informaţii, care dădeau veşti despre desfăşurarea luptelor cu invadatorii extratereştri, precum şi „cuvîntul oficial" al unui ministru, încît un adevărat vînt al panicii s-a abătut asupra auditoriului, mulţi dintre ei încercînd să se sinucidă sau să fugă. Nu se ştie dacă această emisiune, care i-a făcut pe editori să-şi recapete interesul pentru SF, este cea care a revigorat genul, dar în mod cert în această perioadă revistele de gen îşi măresc numărul. De la trei, în ultimii ani, numărul creşte la douăzeci, numai în trei ani. Astfel, în vara anului 1938, apare *Marvel Science-Stories*, care are particularitatea de a încerca să alieze anticipaţia cu erotismul. Urmează o serie de alte trei reviste care au apărut ca nişte surori mai mici a celor deja cunoscute: *Fantastic Adventures*, alături de *Amazing Stories*; *Startling Stories*, alături de *Thrilling Wonder* şi *Unknown*, alături de *Astouding (ultima revistă fără a publica în mod special numai SF, dar avînd multe titluri de texte fantasy)*.

Începînd cu 1939, apare *Famous Fantastic Mysteries*, un pulp care publică succese din mai vechile *Munsey Magazines*; apoi *Planet Stories*, *Dynamic Science-Fiction*, *Future Fiction* şi *Science-Fiction*.

În 1940, apare *Fantastic Novels*, care era o revistă soră la *Famous Fantastic Mysteries*, apoi *Captain Future*, *Comet Stories*, *Super-Science Stories* şi *Stardust*. Puţin mai tîrziu, pe „cîmpul de bătaie" care poate explica poate şi decesul lor rapid, a apărut *Cosmic Stories*, care nu a avut decît trei numere, şi *Stirring Stories*, doar patru numere.

În continuare, ar fi foarte dificilă o prezentare a conţinutului acestor 19 reviste, la care s-ar mai adăuga şi *Weird Tales*. Pornind de la ideea că cea mai importantă dintre ele a fost *Astouding* - 75% din textele importante au fost publicate în această revistă - vom discuta, pentru moment doar despre ea.

O space-opera, *Cosmic Engineers*, semnată de *Clifford D. Simak*, debuta în numărul din februarie 1939. Autorul avea ambiţia să rivalizeze cu *Edward Elmer Smith*, însă genul epic nu a fost niciodată punctul său forte. dar textul conţinea toate ingredientele unei bune space-opera, în care o tînără frumoasă este descoperită în stare de animaţie suspendată într-un fel de capsulă spaţială, de către Inginerii Cosmosului, care locuiau la ani lumină de pămînt, o planetă care se pregătea să intre în coliziunea cu lumea noastră. Întîlnim, în continuare, extratereştrii răi, lupte între astronave etc, totul însă destul de puţin convingător, după părerea cititorilor şi a specialiştilor. Luna următoare, este publicat, „pentru ultima oară" *Don A. Stuart* (pseudonimul lui *John W. Campbell*, care pînă la această dată scrisese şi publicase, în diferite reviste, texte literare, de aici înainte, se va preocupa doar de conducerea revistei, va da idei altor scriitori etc.).

În aprilie, *Jack Williamson* publică a treia parte a aventurilor *Legiunii Spaţiale*, sub denumirea de *One Against The Legion*. Dar textul vedetă al numărului a fost, fără nici o îndoială, *Worlds don't Care*, semnat de *Nat Schachner*. Tema era de o simplitate dezarmantă: un fel de ciumă, venită din adîncul spaţiului, îi loveşte pe marţieni, pentru început fără a avea vreun efect asupra pamîntenilor şi venusienilor. Pentru a elimina riscul contaminării, toţi marţienii de pe Pămînt sînt deportaţi pe Japhet, un satelit al planetei Saturn. Accentul autorului se pune mai ales pe drama personajelor exilate, un lucru interesant avînd în vedere că textul era redactat în anul 1939, iar ororile războiului aveau să înceapă abia peste cîteva luni.

Acelaşi autor s-a dovedit a fi şi mai pesimist în numărul din iunie 1939, cînd a publicat *When The Future Dies*. În acest text extratereştrii invadează Pămîntul şi sînt pe cale a cîştiga războiul cu pămîntenii. Un inventator pune la punct o maşină cu care se poate călători în viitor pentru a cere descendenţilor noştri o super-armă care să le permită înfrîngerea invadatorilor. Constată însă cu

groază că „nu există nici un fel de viitor" pentru umanitate, extratereştrii fiind cîştigătorii războiului. Numărul din luna iulie merită o menţiune specială, deoarece alături de autori cunoscuţi precum *Catherine L. Moore*, *Nat Shachner* sau *Ross Rocklynne*, apar doi noi veniţi: *A.E. van Vogt* cu textul vedetă al numărului, *Black Destroyer* şi *Isaac Asimov*, cu povestirea *Trends*. Ultimul mai publicase două povestiri în *Amazing*, în timp ce la *van Vogt* era vorba despre prima publicare profesionistă.

Citind rubrica *„The analytical laboratory"*, din luna septembrie (un fel de clasament al textelor publicate, făcut după opţiunile cititorilor), *van Vogt* ocupa primul loc, devansîndu-l, în ordine, pe *C.L.Moore*, *Asimov* şi *Schachner*. *Asimov* probabil a fost foarte mîndru de reuşita devansării lui *Schachner*, avînd în vedere că în urmă cu un an, declarase într-o rubrică a cititorilor că acesta este scriitorul său favorit. Dar despre *Asimov*, ceva mai tîrziu şi mult mai mult.

Alfred Elton van Vogt s-a născut la 26 aprilie 1912, în Canada, trăind apoi în USA, la Hollywood. Într-o scrisoare îşi descria debutul carierei literare: *„Aveam 14 ani cînd am citit numărul din noiembrie 1926 al revistei Amazing Stories, devenind un cititor pasionat pentru mai mulţi ani. Odată cu dispariţia redactorului şef, am abandonat această revistă. Am încetat de a mai citi science-fiction pînă în anul 1938, cînd am dat peste un număr din Astouding, care conţinea Who Goes There, de Don A. Stuart. Am citit mai mult de jumătate chiar lîngă chioşcul de ziare, de unde îl cumpărasem. Am fost de-a dreptul entuziasmat de această excelentă scriere şi am hotărît pe loc să-i scriu redactorului şef, Campbell, o idee pentru o povestire science-fiction. Dacă el nu mi-ar fi răspuns, probabil că nu aş fi devenit niciodată scriitor de SF. Dar mi-a răspuns, aşa cum am aflat ceva mai tîrziu, că răspundea la toate scrisorile de acest gen. Fiind încurajat, am scris pentru el două povestiri:* Vault of The Beast *şi* Black Destroyer. *Pînă la urmă,* Vault of The Beast *a fost publicat după alte trei povestiri publicate înainte. La timpul potrivit, avea motivele lui pentru aceasta, motive de care acum nu-mi mai aduc aminte".*

(va urma)
Nicolae C. ARITON

Zidul

Îl vezi din spate. Îl vezi jeans-ii tociți, plezniți în curul de mălai-mare. Un umflat transpirat, cu un tricou *„FAITH NO MORE"* jegos.

Stă lîngă zid, cu un pulverizator în pumn și ejaculează o idee care îi trece prin cap. Vopseaua roșie iese din capsulă și închipuie niște litere strîmbe:

WALL FUCK YOU!

Un puști cu coșuri pe față, ras în jurul urechilor, cu o creastă sîrmoasă de păr, semănînd cu o coamă de guană. Și două zvastici tatuate pe brațe. Mîncător de stock underground. Genul de mucos care știe pe numele mic traficanții de droguri și boschetarii. Stuntman în fantezii erotice. Genul de ticălos care îți dă în cap pe la spate ca să-ți fure banii.

Stai pe trotuar și îl privești. Se uită peste umăr la tine și îți zîmbește. Are ochii tulburi, de L.S.D.-ist, și dinții vopsiți în albastru. Își închide pumnul liber, cu excepția unui singur deget pe care îl ține îndreptat țeapăn în sus.

Vrei să te duci la el și să-i tragi un șut ca lumea între picioare, să-l vezi cît timp o să stea crispat, cu degetele înfipte în prohab. Însă cade dintr-o dată cu spinarea pe gazon și cu mutra terciuită.

Te apropii de el.

Gîfîie.

„Mă omoară!"

Te uiți în jur. Cine dracu' să-l omoare? Strada este pustie. Și totuși ceva nu se potrivește în acea liniște.

Un zumzăit și un zgomot înfundat, ca și cînd un ciocan pneumatic ar bușî undeva sub pămînt.

„Ajută-mă!" bolborosește bubosul, cu gura plină de sînge.

Te apleci și îți înfigi degetele în brațele lui. Se ridică greu. Atîrnă cam mult pentru cei cîțiva ani de cînd face umbră pămîntului.

Îl tîrăști lîngă un hidrant care scapă apă și îl ajuți să se spele pe față. Nu este mai frumos ca înainte. Ba chiar mai urît.

Zgomotul pe care l-ai auzit mai devreme este și mai puternic. La fiecare lovitură ai senzația că se mișcă pămîntul.

Puștiul se holbează peste umărul tău. Pare înfricoșat. Te uiți și tu în acea direcție, însă nu vezi decît zidul. Altceva nimic. Zidul. Întins pînă departe în zare.

„Vezi?" zice omul lîngă tine. *„S-a scuturat!"*

Delirează.

„Ai luat o doză mare, prietene", îi zici îngăduitor.

„Uită-te!" insistă.

Te uiți. Are dreptate. Zidul, ca și cînd ar fi fost viu, își lepădase bucata de tencuială pe care cufuritul o vopsise cu pulverizatorul.

„S-a dat la mine de data asta!", șuieră, *„Pînă acum doar mă înjura și mă amenința. Acum m-a bușit."*

„Cine, mă?"

„Zidul!" Se uită la tine lung. *„Nu crezi, nu?"*

Cum dracu' să-l crezi? Un zid nu înjură și nu amenință. Un zid nu terciuiește mutra unui leșinat de satanist. Ăsta, îți spui, este un masochist care s-a înfipt cu trompa într-un zid. Așa a vrut hipotalamusul lui. Și acum îți înșiră vrăjeli.

„Ți-ai revenit?" îl întrebi, sătul de mutra lui.

„Feel like heaven", fredonează strîmbîndu-se.

„Atunci cară-te dracului d-aici!"

Îi vine greu să se dezlipească de tine, însă o face. Se deplasează spre benzinărie, însă, la un moment dat, se oprește și își întoarce fața de broască. Parcă ar fi electrocutat. Și are de ce să-l fie frică. Zidul, lăsat undeva în dreapta, îi apăruse în față.

Doamne! Chiar și ție îți bubuie inima mai tare!

Sau este zgomotul ăla sub pămînt?

Puștiul înjură într-un fel pe care nu l-ai mai auzit pînă acum. Înjură cu vocea dogită.

Îl lași să latre la zid, căci nu știi ce să faci. Cum s-a curbat betonul ăla prin spatele benzinăriei?

Bubuitul se aude mai puternic. Acum se mișcă și casele. Cîteva ferestre se sparg.

„Pun eu laba pe tine, Pianol" se aude o voce groasă.

Te uiți în jur și nu vezi pe nimeni. Sau poate ai chiorît. Cineva ți-a zis pe nume. Cine?

Puștiul n-a făcut-o. El a spart portiera unui autotren parcat în capătul străzii și acum își înfige genunchiul în bordul din plastic. Trage de fire și face contactul direct. Cine să te fi strigat?

Iese un fum greu din esapament și motorul autotrenului urlă isterizat. Bubosul rînjește cu mîinile strînse pe volan. Cauciucurile se freacă de șosea, înebunite de impulsul din transmisii. Mașina se umește și, în două sute de yarzi, prinde cincizeci de mile pe oră.

Nu se aude nimic. Nici bubuitul impactului, nici șuieratul exploziei... Nimic.

Stai și privești năucit scena. Zidul este întreg, iar autotrenul a dispărută în el ca într-o uriașă bucată de gumă de mestecat.

„Piano, te prind eu! Tu-ți gîtu' mă-tii!"

Ești speriat. Mai speriat decît dacă vreun „alien" te-ar alerga printr-un gang îngust.

Pe fața zidului a rămas conturul negru al autotrenului. O linie de funingine sub care mai pîlpîie rămășițele încinse ale unei frecări la care te-ai holbat fără s-o vezi.

„Piano! Vino-ncoa, barosane!"

Un rîs gros, care te duce cu gîndul la glasul spart, de luptător de gherilă, al lui Sylvester Stallone.

Te întorci cu spatele la imaginea halucinantă a zidului. Te întorci și simți adrenalina montîndu-ți mușchii. Ai vrea s-o tai la fel de repede ca Speedee Gonzales, însă și în direcția spre care te-ai întors, zidul s-a curbat tăindu-ți retragerea.

Bubuit. Parcă o inimă uriașă ar pompa sub pămînt.

Casele se crapă. Cad geamuri și bucăți de tencuială.

Unde dracu' să fi dispărut cu toții? De ce nu iese nimeni?

„Piano!"

Te întorci spre clădirea „Vanelli", însă și acolo zidul ți-a închis orizontul.

Un croncan mare trece pe deasupra și aruncă un găinat lîngă tine. Blestematule!

Zidul se apropie. Din toate părțile. Este la cîteva picioare de tine.

„Piano! Hai să te sugă tata!"

Rîset. Și ziduri apropiindu-se.

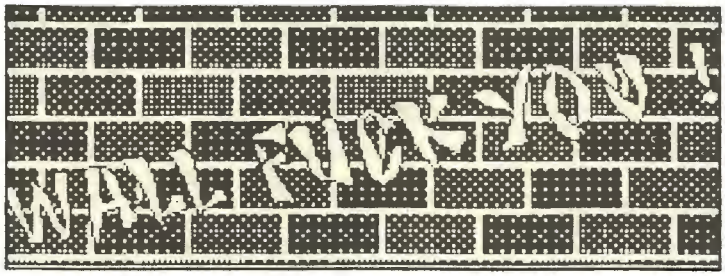

Grafică -Octavian Berindei

A.C.F.S.F. „QUO VADIS"
PLOIEȘTI

- Numărul pe care cititorii noştri fideli îl răsfoiesc acum conţine aproape în întreaga lui substanţă editorială nuveleta "Epitaf pentru Laura" care poate reprezenta la o primă lectură o spargere a tiparelor prozelor cu care ne-ai obişnuit, dar - în realitate - îi poate fi reproşat acelaşi didacticism, aceeaşi lipsă a dorinţei de evadare în imaginar. De ce nu încercerci să te rupi de referenţialul real, de ce didacticismul excesiv sufocă prozele pe care le semnezi?

- Întîi şi întîi că nu toate prozele mele se sufocă de didacticism. În al doilea rînd mai trebuie cineva să facă şi pe profesorul, nu?

- Da, dar atunci didacticismul intervine cu valoare de teoremă. Adică intrinsec.

- Nu-mi propun să fac didacticism; nici intrinsec, nici extrasec. Prefer vinul alb sec.

- Se vede!

- Da, dar nu te văd bine după ce întrebări îmi pui! Să revenim asupra chestiei cu evadarea din realitate. Însuşi SF-ul e o evadare din realitate. Chiar vrei să scriu ceva ce nu mai are legătură cu lumea? Mi-ar place, dar nu cred că sînt în stare.

- Aha, deci recunoşti!

- Recunosc tot ce vrei. Cu condiţia să nu mă condamni la nepublicare. Ar fi nasol să devin un biet Anonim.

- Exagerezi, nu cred că un editor te ar putea condamna la nepublicare fiindcă nu cred că ar fi interesat să-şi facă singur un deserviciu. Problema este cu totul alta: ceea ce doreşti să comunici sau dacă doreşti să comunici cu ceilalţi.

- Păi, dacă n-ai înţeles ce doresc să comunic, de ce mă critici?

- Toată lumea poate şi are dreptul să critice. Are chiar datoria să critice. Astfel interlocutorul poate face un pas înainte. Orice poate lăuda. Mult mai dificil este să dărîmi şi apoi să construieşti altceva pe aceleaşi fundaţii.

Liviu Radu declară

EXCESUL DE MORALITATE AL POVESTIRILOR MELE POATE REPREZENTA UN CONTRA-EXCES AL UNEI IMAGINAŢII CARE OBIŞNUIEŞTE S-O IA RAZNA

- Porneşti de la premise corecte. Oricine are dreptul să critice, iar dacă o face cu bune intenţii este un lucru lăudabil. Lauda, în sine, poate fi chiar distructivă, da' de ce trebuie neapărat să dărîmi ca să construieşti ceva?

- E foarte simplu! Exemplul poate porni chiar de la nivelul social: gîndeşte-te cîte nivele sociale s-au prăbuşit pentru a se edifica unele superioare. Mă refer la nivelul social pentru că la urma urmei totul se reduce la social.

- Devii politic!

- Şi unde vezi problema? Adu-ţi aminte de zoon politikon!

- Zoon politikon înseamnă *lighioană socială*, nu *lighioană care votează!* Şi nu toate societăţile care au fost schimbate au fost construite pe ruine. De obicei elementele noii societăţi se strecurau cu mult înainte în cea veche.

- Dar care se prăbuşea în cele din urmă indiferent de eforturile depuse de susţinătorii ei!

- - Evident! Ca şi eforturile tale de a-mi distruge opera!

- Care operă?

- De trei parale a lui Bertoldt Brecht.

- E-he-hei, ce vremuri! Acum e cu totul altă situaţie. Şi tu, în încăpăţînarea ta asinică nu vrei, mai exact spus mimezi o obstinaţie îndîrjită de poziţionare contra.

- Contra cui?

- Contra, pur şi simplu! Nu trebuie să ai precizată o direcţie anume. Uneori este suficient să te situezi în opoziţie pentru a te simţi auto-mulţumit. De asemenea e foarte important criteriul şi valorizarea impusă de respectivul criteriu.

- Interesantă opinie. De obicei mi se reproşează că sînt prea concesiv.

- Uneori şi prea plinul de concesie este o poziţionare contra.

- Contra acelora care fac concesii parţial?

- Vezi că tu trebuie să răspunzi nu eu!

- În concluzie: nu sînt contra nimănui, nu sînt didactic, nu sînt prea legat de realitate, sînt pur şi simplu aşa cum sînt!

După acest interviu m-am convins că JSF este un instrument divin sortit să-i pedepsească pe toţi cei trufaşi care nu-şi cunosc lungul nasului şi se ţicnesc la bătrîneţe. Este mult mai bine să strîngi paie pe cîmp, o muncă socială folositoare, utilă, decît să ai de-a face cu un anumit reprezentant al familiei Bănuţă. Şi cînd mă gîndesc că Mihail Grămescu mi-a explicat unde-i magazinul cu pistoale...

- Aşa-i cînd nu asculţi sfaturile prietenilor. Spune-mi totuşi de ce scrii?

- E o modalitate de exprimare. Poate pînă la urmă voi reuşi să mă fac înţeles.

- E atît de important pentru tine acest lucru?

- Bineînţeles! Uneori simt că am ceva de comunicat. Poate în momentul actual nu este suficient de bine

Liviu Radu

Poveste cu Mefistopheles

Grafică - Marian Roman

Demult, tare demult, locuia în Nuremberg, oraşul minunăţiilor şi ceasurilor fermecate, un om numit Johanes Faustus. Avea părul alb şi mintea plină cu tot ce se putea şti. Multe dintre cunoştinţele sale erau descoperiri proprii, iar puterile lui magice depăşeau tot ce-şi imaginau colegii de breaslă. Ani în şir trăise în laborator, singur cu cărţile sale, scrise în limbi ce nu se mai vorbeau de mult, sau încifrate misterios, încît doar el reuşise să le înţeleagă. Cărţi pe care doar el le citise şi care descriau un univers necunoscut oamenilor....

An după an descifrase şi experimentase, cu entuziasmul tinereţii la început, apoi cu seriozitatea şi meticulozitatea maturităţii... Acum continua doar din obişnuinţă, avînd tot mai mult senzaţia că munca sa de-o viaţă de om era inutilă şi zadarnică.

Aerul îmbîcsit de acizi al laboratorului îl înăbuşea şi trebuia tot mai des să iasă să se plimbe prin dumbrăvile înverzite de la marginea oraşului.

Abia atunci a cunoscut forfota străzilor înguste şi serbările fără pretenţii ale meseriaşilor şi negustorilor mărunţi.

A descoperit stofele bogat împodobite din prăvălii, şi ţesătorii care le făceau în atelierele în care puteai privi din stradă.

Arbaletierii ce se îmbătau cîntînd în cîrciumile de lîngă clădirea gărzii...Vedea o lume ce-i era mai necunoscută decît cea care existase cu mii de ani în urmă.

O privea cu uimire şi regret. Oamenii aceia nu ştiau să dezlănţuie o furtună, să oprească ploaia, să fabrice aur din cositor, nici obiceiurile sălbaticilor de la antipozi. Şi nu simţeau nevoia de a cunoaşte asemenea lucruri. Viaţa lor era plină şi nu aveau timp de meditaţii deşarte. Faustus îi privea cu invidie, convins că-şi irosise viaţa. Ştiinţa lui nu folosea nimănui, iar gloria nu-i aducea fericire. Orice păstor ştia despre viaţă mai mult decît el, cel îmbibat cu informaţii seci...

Zărea pe străzi tineri veseli, perechi frumoase ce-şi zîmbeau, mame cu copii în braţe... Lucruri pe care nu le cunoscuse şi pe care acum, la bătrîneţe, nu mai avea cum să le cunoască...

Apoi o văzu pe Margareta. O fată tînără, sănătoasă, veselă. Cînta tot timpul, torcînd sau dereticînd. Părul ei blond lucea mai frumos ca aurul obţinut în retortele sale... Vocea ei melodioasă îl urmărea toată ziua, iar noaptea, cînd se uita prin lunetă către depărtările universului, vedea pretutindeni doar stelele ce sclipeau în ochii ei albaştri...

Atunci Faustus hotărî să-şi folosească învăţătura pentru a nega opera unei vieţi. Îl chemă, cu puterile sale, pe Domnul întunericului, ce apăru în întreaga-i slavă întunecată.

Iar Mefistopheles îi spuse cu blîndeţe:

– Aşteptam de mult să mă chemi, Faustus! Fiindcă nu există dorinţă mai îndreptăţită decît aceea de a fi om.

– Dă-mi tinereţea, să trăiesc altă viaţă! Pe aceasta am irosit-o zadarnic! Îţi dau în schimb sufletul meu!

– Sufletul tău, Faustus? ce să fac cu el? Ai plîns vreodată, Faustus? Sau ai rîs? Ai suferit, sau te-ai bucurat? Sufletul tău e uscat, precum pergamentele învechite printre care ai trăit o viaţă întreagă! Ce să fac cu el?

– Ce să-ţi ofer în schimbul tinereţii, Stăpîn al întunericului?

– N-ai ce să-mi oferi, Faustus... Doar zădărnicia unei vieţi...Îţi voi reda tinereţea, iar cînd vei ajunge la sfîrşitul vieţii pe care o vei trăi cum doreşti acum, mă voi întoarce... Atunci vei avea un suflet, pe care, de vei voi, ţi-l voi cumpăra cu bucurie...Deşi, după cum cunosc eu oamenii, atunci vei simţi nevoia să fii lîngă Domnul Luminii... Îţi redau tinereţea, Faustus, iar cînd vei ajunge în faţa Judecătorului, să pui o vorbă bună pentru mine, recunoscînd că, atunci cînd ai vrut să fii om, diavolul te-a ajutat.

Liviu Radu

AUTOBIOGRAFIE

Sînt un zar
care se rostogolește
fără încetare,
Ca să nu observe nimeni
Că pe toate fețele mele
Scrie: zero...

conturat, ci mai mult o stare de spirit, să zicem, care mă împinge să acționez.

- Cum te simți acționînd printre indivizi care ar putea să-ți fie copii, concurînd alături de ei/ Te simți ca aparținînd unei stări de spirit a inconștientului colectiv sau nu? Mai exact: crezi că ai fi avut succes și dacă ai fi început să scrii înainte de '89?

- Mă simt tînăr. Ca aceia alături de care concurez. Dacă aș fi început să public înainte de '89 înclinația mea spre fantastic și religie nu s-ar fi putut manifesta.

- Ai pomenit de înclinația ta spre religie. În ultimul timp majoritatea textelor produse de tinerii autori se axează pe problematica religioasă sau mitologică. Care crezi că ar fi motivele acestei polarizări creative în condițiile în care religia s-a demonetizat deja în mare parte datorită excesivei mediatizări (a se ține cont de faptul că religia este o experiență esențialmente personală)?

- Lipsa acestei tematici din creația anterioară. Problematica răspunde unor frămîntări majore sincere care n-au nici o legătură cu soborurile de preoți de la festivitățile oficiale. Într-adevăr experiența religioasă este extrem de personală și poate avea aspecte diferite de la om la om. Însă întrebările fundamentale ni le punem cu toții într-un moment sau altul. Unii consideră că este cazul să răspundă sau să-și facă publice întrebările și îndoielile.

- De ce crezi că - adesea - aceste îndoieli de natură metafizică îmbracă aspectele unor violențări lexicale și/sau morale și care ar fi motivațiile unor asemenea atitudini?

- Pot fi mai multe. Pur și simplu fronda, revolta profundă, sau neînțelegerea fenomenului. Singurul caz care merită luat în considerare este cel de revoltă. Dacă este sincer.

- Doar atît? E mult prea simplist - după mine - să crezi că simpla exaltare vindicativă poate genera energii creative semnificative dacă nu se manifestă în interiorul unor cîmpuri de forță imaginativă foarte bine conduse.

- Cîmpurile imaginative bine conduse pot fi orientate spre orice domeniu ce definește preocuparea majoră sau simțămîntul predominant al autorului (dacă este vorba de cineva cu talent). Exaltarea vindicativă nu e decît expresia unei stări de spirit. Violența e urmarea revoltei (conștientă sau inconștientă), iar valoarea operei depinde de gradul de implicare al scriitorilor. Violența în sine nu e creatoare, iar opera de artă lipsită de sinceritate e fără valoare.

- Cum ai caracteriza textele apărute după '89 comparativ cu cele din perioada anterioară?

- Comparația e dificilă. Pe de o parte în perioada anterioară apăreau foarte puține texte, de aceea datorită selecției unele dintre ele rămîn și acum texte de referință, pe de altă parte a dispărut necesitatea încifrării și referirii prin ricoșeu. Textele de azi (mă refer la cel bune) se caracterizează prin abandonarea oricăror restricții artificiale impuse autorului, deci o doză mai mare de sinceritate. În plus posibilitatea apariției unei cantități mare de texte a permis ieșirea în lume a multor autori de talent, chiar dacă producțiile de moment nu sînt extraordinare. Faptul că se publică, că există multe concursuri a produs o emulație care se va finaliza în mod cert cu o creștere valorică a producției literare față de cea anterioară a lui '89.

- Ce părere ai despre sintagma utilizată de Doru Pruteanu, pornografie simbolică, pentru desemnare prozelor de după '89?

- Este o simplificare extremă a problemei reducînd-o doar la limbaj. Adevărata pornografie (a se vedea marchizul de Sade) folosește un limbaj foarte moderat. Cred că prozele de după '89 au un conținut ideatic extrem de variat și nu pot fi caracterizate printr-o simplă expresie. Oricum violențele de limbaj de situație atîta timp cît nu sînt menite atragerii cititorilor de o anumită vîrstă, ci reprezintă o atitudine conștientă a autorului sînt un mijloc artistic menit a exprima preocupările și obsesiile scriitorilor. Nu reprezintă nici cazuri patologice și nici prostituție intelectuală. Cui i se pare că proza de după '89 aduce un element inedit și dăunător în literatura română să-l citească pe G. M. Zamfirescu *(Maidanul cu dragoste - a apărut înainte de '89, în BPT).*

- Ai pomenit de obsesiile autorului puse în text. Care sînt ale tale?

- O să-ți pomenesc numai de una dintre ele: teama de a nu se ști ce gîndesc cu adevărat.

- Asta-i una prea generală (mai ales în secolul nostru). Spune-mi ceva mai... intim.

- Excesul de moralitate al povestirilor mele poate reprezenta un control excesiv al unei imaginații care obișnuiește s-o ia razna.

Inchizitor de serviciu,
Ionuț Bănuță

Liviu Radu

MOȘTENIREA LUI URMUZ

Figură unică în literatura română, ba chiar în cea mondială D. Ionescu-Buzău, cunoscut sub pseudonimul Urmuz, rămîne puțin cunoscut și înțeles. Pe de o parte datorită volumului redus al operei, pe de altă parte imaginii create de prietenul său, maestrul Ciprian care, în „Capul de rățoi", a dezvăluit doar o parte (cea amuzantă) a personalității urmuziene.

Maestru incontestabil al literaturii absurdului, Urmuz a influențat într-o manieră considerabilă atît avangarda românească (Saşa Pană, Gelu Naum, etc) cît și cea europeană, prin intermediul lui Eugen Ionesco.

Însă, în ansamblul prozei absurdului, Urmuz deține o poziție aparte.

Kafka a fost un scriitor mistic, după cum s-a străduit s-o dovedească Max Brod încă din anii '30, cînd a început să-i publice opera. Desfășurarea ulterioară a evenimentelor istorice, care au transformat în realitate locuri de neconceput, a implicat și interpretarea scrierilor lui Kafka în raport cu aceste evenimente, transformîndu-l într-un profet al societăților absurde, demențiale, care au marcat secolul XX.

Eugen Ionesco, după o tinerețe avangardistă, protestatară, a devenit, treptat, un scriitor la care absurdul a fost folosit ca mijloc tehnic pentru dezvoltarea unor alegorii sau metafore, tratînd subiecte profund umane și general valabile. Același lucru s-a întîmplat și cu Beckett.

Urmuz rămîne aparte. Absurdul utilizat de el se rupe de realitatea cotidiană, își pierde caracterul metaforic sau metafizic. Urmuz crează un univers aparte, în care normele și regulile obișnuite n-au nici o valoare. Insolitul provine prin acordarea altor valențe unor lucruri comune. Acest univers, șocant în primele momente, se dezvăluie a fi coerent și uniform, beneficiind de o logică proprie. Urmuz este, deci, un evazionist, un creator de lumi aparte, pe care doar el le cunoaște în totalitate și al căror mecanism rămîne ascuns cititorului.

Am amintit de specificul lui Urmuz în literatura absurdului pentru că am impresia că rădăcinile SF-ului românesc sînt ceva mai multe decît se credea de obicei.

Nimeni nu neagă influența deosebită a fantasticului (începînd cu cel romantic și intelectualist al lui Eminescu și terminînd cu cel tradiționalist și mistic al lui Galaction și Voiculescu, trecînd prin cel al lui Eliade), nici a imaginației lui Colin care, pornind de la basm, a ajuns la SF, aducînd în acest gen farmecul fanteziei.

Bineînțeles, SF-ul romînesc are tradiție și în tratarea științifică a ficțiunilor: Stahl, Aderca, Bărbulescu-Anania, Camil Baciu, Fărcășan, Rogoz, I. M. Ștefan și mulți alții.

Puțini au remarcat filonul urmuzian. Abia vizibil, ascuns cu grijă într-o perioadă, el a existat totuși, și găsim urme la Camil Baciu, la Fărcășan...

Acum, cînd nimeni nu mai are nimic de ascuns, moștenirea urmuziană a țîșnit la iveală. Departe de mine gîndul de a considera că în SF-ul românesc există emuli, epigoni sau imitatori ai lui Urmuz. Însă umorul tragic, suprarealist, care conduce la construirea unor lumi ireale, imposibile, caracterizînd imaginații de excepție și pe care autorii le tratează ca atare, fără justificări sau explicații, apare tot mai mult la iveală.

Nu știu în ce măsură Ovidiu Bufnilă e un admirator al lui Urmuz, dar nu mă pot împiedica, atunci cînd citesc „Jazzonia" sau „Cadavre de lux", ca și multe proze scurte ale sale, să nu descopăr în ele aceeași imaginație simultan tragică și burlescă, care l-a caracterizat pe Urmuz. Iar un sințămînt asemănător mă cuprinde și în fața prozelor lui Victor Martin...

Multe din lucrările generației '90 sînt încărcate de același spirit de sfidare, de dezvăluire a insolitului absurd, tragic, amenințător, dar în același timp în afara logicii „cetățeanului de rînd".

O influență sublimată a lui Urmuz? Un spirit național pe care Ionescu-Buzău l-a exprimat primul, dar care zace în fiecare din noi?

Nu știu. Nu-mi dau seama.

Cred însă că dacă SF-ul romînesc este aparte, acest lucru se datorează și faptului că în prima parte a secolului ăsta în țara noastră a trăit cineva care și-a semnat cele cîteva texte URMUZ...

Liviu RADU

Întunericul putea.

Ca o catifea muiată în gălnaţ de raţă îndopată cu dude.

Miezmele nopţii se împleteau cu cele rămase din timpul zilei, ca într-un pulover croşetat din scîrbă şi lehamite.

Ar fi putut să-şi regleze filtrele nazale, dar era prea grăbită. Şi, mai ales, voia să aduimece orice pericol. Nu-i era teamă de întuneric, vedea, oricum, cu ochiul stîng în infraroşu, dar în înghesuiala de maghernite răpciugoase se putea întîmpla orice. Dacă ar fi mers prin mijlocul străzii, ar fi fost o ţintă ideală pentru vreun trăgător ascuns în spatele perdelelor. Dacă ar fi mers furişîndu-se pe lîngă pereţii de pe care se scurgea, fărîmiţată de timp, tencuiala, putea să se pomenească oricînd cu un laţ de gît, înainte de a apuca să facă vreo mişcare.

Aşa că îndura duhoarea, ocolind grămezile de gunoaie putrede ce se strînseseră la marginea trotuarelor, în aşteptarea unor gunoieri despre care primăria susţinea că vor veni odată... Mergea grăbită, încercînd să atragă cît mai puţin atenţia. Cui să atragă sau să nu atragă atenţia? Cine ar fi fost atît de dement să iasă în stradă la o asemenea oră, într-un asemenea loc?

Icl, colo, cîte un bec rămăsese totuşi în viaţă, luminînd în întuneric ca o speranţă prostească. La lumina lui se zăreau ziduri scorojite, pline de inscripţii, dovadă clară a faptului că în România se realizase cu succes alfabetizarea.

Grafitti-urile dovedeau o imaginaţie pornografică deosebită şi cunoştinţe gramaticale rudimentare. O combinaţie nu tocmai lipsită de savoare.....

Laura zîmbi, fără să vrea, descoperind un mesaj ce proclama solemn:

MURIEL O IA LA MUIE

Probabil că numita Muriel avea limba normală, nu scurtată, ca a el...

Pe zidul alăturat, cineva îşi exercitase drepturile politice, declarînd:

VASILESCU = CEAUSESCU = ANTONESCU

Laura zîmbi din nou. De data asta, autorul mesajului fusese destul de subtil. Nu datorită faptului că făcuse o echivalenţă între şeful statului şi doi dictatori obscuri din secolul trecut, asupra cărora istoricii, ce nu aveau altă treabă, emiteau din cînd în cînd judecăţi solemne, încercînd să definească o marjă a binelui făcut în timpul drumului ducerii spre catastrofă a României. Nu, ci pentru că menţiona numele de familie al Împăratului Iulian. Lucru decretat, oficial, drept crimă de lesmajestate. De altfel, printr-o Hotărîre Imperială, toţi Vasileştii din imperiu fuseseră botezaţi, instantaneu, Vasileanu, Vasiloiu sau, pur şi simplu, Vasile. Cu drept de opţiune între cele trei variante, pentru că mila şi îndurarea Împăratului erau mari...

În timp ce medita, amuzată, asupra posibilelor reacţii imperiale la descoperirea inscripţiei blasfematorii, Laura mergea mai departe, grăbită, pe marginea trotuarului plin de gropi. Ar fi putut să alerge, dar nu trebuia să atragă prin nimic atenţia...

Dintr-un gang, o voce guturală îşi exprimă satisfacţia:

– Iete ce avem aici, băieţi!

Înainte să apuce să fugă, se strecurară din întuneric şi-o înconjurară... Frica o paralizase, o împiedicase să reacţioneze la timp... Ţiganii!

De undeva, din interiorul capului, veni o informaţie care o contrazicea: nu erau ţigani. Erau somalezi, pachistanezi, coreeni, ceilonezi... Urmaşii unor emigranţi ilegali din alte timpuri, rămaşi la periferia societăţii, cărora li se dăduse numele generic purtat de o etnie din secolul trecut care, pe vremea aceea, nu fusese încă asimilată social şi i se atribuiseră, pe drept şi pe nedrept, o grămadă de grozăvenii.

– Ai noroc cu caru', fă! Toţi cinci băieţi tineri, toţi stăturii Abia ieşiţi din puşcărie. Şi cu o tehnică! Ţi-a pus Dumnezeu mîna în cap!

Laura depăşise momentul de teamă. Retrăise, pentru o secundă, amintirea nopţii de coşmar de acum patru ani. Iar amintirea aceea amară, infernală, fusese atît de puternică, atît de teribilă, încît îi blocase, pentru un timp infinitezimal, orice reacţie.:. Acum îşi revenise şi era gata să acţioneze. Regreta că nu fusese aceeaşi şi atunci, în noaptea aceea îndepărtată. Vor plăti cei de acum...

Însă gîndul ascuns, ce-o dirija din adîncul conştiinţei, îi şopti că nu trebuie să se complice. Avea o altă misiune de îndeplinit, mult mai importantă... Nu trebuia să riste nimic.

Se hotărî să termine repede cu indivizii, fără să se expună.

Cel mai apropiat, un lungan negru, cu mîini mari, se întinse spre ea, rînjindu-şi dinţii laţi, stricaţi. Duhnea a khlob şi ţuică ieftină.

– Să stai cuminte, fă, că altfel...

Laura întinse iute mîna. Tăişul ce-i ieşise instantaneu din vîrful arătător, lăsă o dîră subţire pe obrazul individului. Tăietura era prea îngustă pentru ca negrul să simtă imediat durerea. Îl lovi apoi în curmeziş, atingîndu-i ochiul. De data asta durerea fusese instantanee, arzătoare. Îl văzu ducîndu-şi neîncrezător mîna la obraz, uitîndu-se nedumerit la sîngele ce-o umpluse. Apoi, într-o fracţiune de secundă, veni şi înţelegerea.

– Fugiţi, băieţi! Am încurcat-o! O curvasasină!

Laura nu aşteptă reacţia celorlalţi. Îi scanase prea repede şi nu ştia dacă aveau arme de foc sau paralizante. Lovi imediat cu piciorul stîng în spate, făcînd un salt de doi metri. Fibrele din plastic ce-i străbăteau muşchii se încordaseră ca nişte arce de oţel, dînd izbiturii o forţă teribilă. Individul, atins în gît, zbură pînă în zidul cel mai apropiat şi se zdrobi, cu un zgomot sec, de cărămizile înegrite de fum.

Aproape instantaneu, Laura se repezi spre dreapta. Mîna stîngă, cu toate ghearele scoase, sfîşie figura individului. În trecere, degetul mare i se oprise pe gîtul acestuia, deschizîndu-i carotida. Omul se prăbuşea, în timp ce din gît îi ţîşnea un val de sînge negru.

Cel dintîi, cel însemnat pe figură şi cu ochiul scos, fugise deja printr-un gang. Ceilalţi doi, făcuseră urgent stînga-mprejur şi alergau de zor spre colţul străzii, sperînd, probabil, să prindă ultimul tramvai.

– Ce-i cu voi gagiilor? urlă după ei Laura, cu o voce răguşită, vulgară. V-aţi dat demisia de la P.T.T.? Labagiilor! Huă! V-a trecut pofta de păsărică proaspătă?

Unul dintre ei se opri lîngă colţ şi, la adăpostul zidului, îi replică plin de curaj că era la o distanţă atît de mare:

– N-ai decît să te futi singură! Nu-mi beg io sula în maşina ta de tocat. Sictir!

Laura rîse din nou, şi mai vulgar, provocatoare ca o tîrfă dintr-un port clandestin, şi, fără ca gestul ei să fi fost anunţat de ceva, îşi descărcă laserul din ochiul stîng în capul nătîngului, care se prăbuşi, cu un tăciune în loc de ţeastă. Celălalt nu mai aşteptă să primească restul. Dădu colţul şi o tuli în viteză.

În întunericul murdar i se auzeau paşii împleticiţi, îndepărtîndu-se pe strada pietruită.

Laura rînji. *Curvasasină!* Cunoştea expresia. Era de acord cu ea. O caracteriza perfect şi pe ea, şi pe colegele-i de breaslă. Ce baftă pe indivizi! Să iasă de la puşcărie şi să încerce să violeze una ca ea!

Chiar dacă, prin absurd, ar fi reuşit s-o imobilizeze, sau ar fi folosit o armă paralizantă (deşi probabilitatea de a-i atinge un punct nevralgic era destul de redusă), tot n-ar fi reuşit s-o violeze. Tăişurile metalice implantate în vagin, anus şi gură se declanşau automat în momentul în care în orificiile respective pătrundea ceva neidentificat de senzori ca aparţinînd stăpînului, singurul care avea dreptul să se bucure de trupul ei. *Maşină de tocat*, spusese dobitocul ăla care avea acum ţeasta arsă de prea multe gînduri. Da, asta era, din punct de vedere sexual: o maşină de tocat, extrem de bine pusă la punct. Care funcţiona chiar şi în condiţiile în care îşi pierdea cunoştinţa. Dar care nu-i toca decît pe cei care nu aveau drepturi legale!

De ce nu avusese implanturile astea acum patru ani?

Nu era însă timp nici de amintiri, nici de regrete. Gîndul acela interior, care o controla în permanenţă, îi atrase atenţia că pierdea vremea, că trebuia să-şi îndeplinească misiunea.

Grăbi pasul. Trebuia să ajungă la bancă înainte de ora

Grafică - Marian Roman

zece, ora închiderii. N-ar fi avut nici o problemă să pătrundă în clădire nici după declanşarea sistemului de alarmă, dar trebuia să găsească sistemul de teletransmisie în funcţiune. Aşa stabilise Panaite...

Ajunse la colţul străzii şi văzu firma mare, luminoasă:

Banca Agricolă Albina
Filiala Otopeni

Traversă strada calmă şi intră în clădire. În sala mică (doar patru ghişee) nu era nimeni. Clienţii nu se înghesuiau la o asemenea oră...

Bătu încet în uşa ce permite accesul în sala funcţionarilor. După cîteva secunde, îi deschise un bărbat înalt, într-o uniformă neagră, cu pistol la brîu, care-i spuse sec, din prag:

– S-a închis, doamnă! Veniţi mîine dimineaţă!

Laura îl lovi scurt, în vîrful bărbiei, iar individul se prăbuşi ca un bulumac. Îşi calculase cu grijă lovitura. Avea să zacă exact trei minute! Exact... Cam mult spus. Nu avea de unde să cunoască toate caracteristicile biologice ale individului. Oricum, avea să zacă în jur de trei minute. Timp suficient ca să-şi îndeplinească misiunea.

Păşi peste trupul răsturnat în prag şi intră în

cameră. Cele trei femei obosite o prioveau cu groază. Una şopti, cu o voce atît de plină de spaimă, încît aproape că nu mai avea nimic omenesc în ea:

– Nu mai sînt bani! I-a luat duba acum o jumătate de oră! N-avem nici o vină...

Laura îi făcu semn să tacă, apoi tot printr-un semn, o invită pe operatoarea ce stătea în faţa terminalului să se ridice.

– Staţi toate acolo, în colţi şuieră ea. Dacă o să staţi cuminţi, n-o să păţiţi nimic. Altfel...

Femeile se îngrămădiră, ca nişte oi mînate de cioban. Mai lipsea doar behăitul...

Laura îşi rupse, cu un gest nerăbdător, bluza elegantă, eliberîndu-şi sînul stîng. Apucă apoi între degete sfîrcul tare şi-l răsuci cu putere spre dreapta. Sînul se desfăcu în două, ca o portocală despicată, descoperind o ascunzătoare de dimensiunea unui ou. Laura vîri un deget şi trase afară un pachetel într-un ambalaj de plastic: o cutie de discheţi de un inch. Cine mai folosea azi aşa ceva... Poate doar Panaite, dar Panaite era prea ţicnit sau prea genial ca să facă vreun lucru aşa cum îl făcea toată lumea. De fapt, ăsta era motivul pentru care venise la Banca Agricolă din Otopeni. Era singurul loc din Bucureşti în care mai exista, şi încă în stare de funcţionare *(Panaite verificase chiar în cursul după amiezii)* un calculator care avea o unitate de citit discheţi.

Fără să mai piardă vremea, stînd în picioare, aplecată peste tastatură *(nu voia să folosească nici un fel de comenzi verbale, care puteau fi înregistrate, sau măcar auzite parţial auzite de femeile din sală)*, începu să lanseze comenzile. Aproape imediat, pe ecran apăru mesajul solicitînd introducerea în unitate a primului discket. Desfăcu iute, îndemînatică, pachetul şi vîri plăcuţa albă, din plastic, ca o monedă, în fanta unităţii. Imediat pe monitor apăru mesajul solicitînd instalarea următorului discket. Deci transferul funcţiona! Se grăbi să înlocuiască plăcuţa rotundă cu următoarea. În timp ce urmărea derularea transferului de date, cronometra în minte desfăşurarea operaţiei. Aproape două minute... În sfîrşit ultimul discket...

Grafică - Doru Stoica

Transfer terminated

Apoi ecranul se lumină, ştergînd toate mesajele anterioare. După aceea, pe un fond albastru, apărură litere albe:

Operatia a reusit, Laura!
Treci la faza urmatoare!

Din nou ecranul se şterse. Rămase o clipă fără nici o imagine, apoi pe monitor apărură textele ce erau înainte de a începe să lucreze. Pentru cine nu văzuse ce se întîmplase *(iar femeile din colţ nu avuseseră cum să vadă, pentru că monitorul fusese ascuns de trupul Laurei)*, femeia aceea ciudată care năvălise într-un chip atît de înspăimîntător în clădirea băncii, nu reuşise să intre în dialog cu calculatorul. Nu reuşise să spargă codul.

Faza următoare! Calmă, metodică, Laura începu să rupă în bucăţi, între degetele-i puternice, ca nişte menghine de oţel, discurile din plastic. Pentru orice siguranţă, zdrobi apoi bucăţile sub călcîi...

– Stai pe loc! Nu mişca!

Gardianul. Îşi revenise. Trei minute fără douăsprezece secunde. Fusese mai rezistent decît crezuse. Oricum, reuşise să-şi termine toată treaba.

Se întoarse încet spre bărbatul din uşă.

– Nu te întoarce! Stai pe loc sau trag!

Individul ştia cu cine avea de-a face şi nu voia să intre în bătăia laserului din ochi. Nici o problemă! Totul mergea exact cum plănuise Panaite. Ce minte avea nebunul ăla bătrîn!

Continuă să se întoarcă, încet, fără să se grăbească, zîmbind uşor. Nenorocitul ăla cu pistol în mînă nu avea habar că avea un al doilea laser, implantat în ceafă! Putea să-l cureţe oricînd voia... Nemaivorbind de faptul că ar fi putut să-l omoare de la început.

În timp ce se întorcea cu încetinitorul, ca într-un coşmar grotesc, auzi bubuitul exagerat al împuşcăturii, amplificat de spaţiul redus, şi simţi glonţul pătrunzîndu-i în spate, găurindu-i pielea şi lovindu-se de placa protectoare de oţel.

Rînji încîntată. Idiotul acţionase exact cum prevăzuse. De parcă ar fi fost programat...

Îşi lăsă trupul să fie zvîrlit înainte, sub impactul glonţului, să se prăbuşească peste măsuţa de lîngă terminal.

Apoi, conform celor stabilite cu mult timp înainte, întrerupse legătura cu Infosfere şi ordonă trupului să se comporte ca şi cum ar fi fost rănită grav.

Simţi, cu surprindere, o durere arzătoare în spate. O arsură cumplită ca şi cum i-ar fi căzut pe omoplat o picătură din focul iadului...

Apoi, în faţa ochilor, o pînză neagră, un întuneric în care sclipeau cînd şi cînd, scîntei galbene, ce se roteau într-o spirală cu contururi nebuloase...

După aceea, doar întunericul...

Entitatea simţea că iese din amorţeală. Avea conştiinţa vagă că existase şi înainte, că nu se născuse atunci, dar nu-şi amintea cine era şi ce căuta acolo. Ştia doar că trebuie să facă anumite lucruri. Nu ştia de ce, nu-şi punea întrebări, ştia doar că trebuie să acţioneze într-un anumit fel. Doar în acel fel. Mai ştia că în spatele ei era ceva, mult mai important decît ea, dar nu era capabilă să-şi dea seama dacă acel ceva era o parte a ei sau doar o altă entitate, de care trebuia să aibă grijă.

Toate aceste sentimente vagi nu existau decît într-un segment foarte redus al ei pentru că entitatea, atît cît era capabilă să se cunoască, avea dimensiuni prea mici pentru a fi capabilă, cu adevărat, de sentimente şi trăiri. Era doar un executant.

I se declanşară brusc ordinele de acţiune. Orice simţămînt, cît de vag, dispăru, iar entitatea începu să execute ordinele acelea precise.

Primul ordin: să se ascundă.

Parcurse în viteză lista directorilor, identifică fişierele din ele şi găsi un fişier care avea în coadă cîteva blocuri libere. Îşi instală urgent capul acolo, ca un şarpe ce se strecoară într-o crăpătură, modifică imediat adresele de înlănţuire, apoi şterse din directorul în care fusese instalată numele şi adresa ce-i fuseseră atribuite la început, atunci cînd intrase în mediul acela nou.

Acum, pentru cineva din exterior nu mai exista. Era o parte a fişierului de care se lipise. Sigur, cineva care cunoştea dimensiunile reale ale acelui fişier şi-ar fi dat seama imediat că acolo se întîmplase ceva. Dar ascunzătoarea era doar temporară...

Trecu apoi la o acţiune mai complicată. Începu să examineze firele de aşteptare pentru transferurile în exterior. Deşi era o entitate lipsită de suficient spaţiu pentru a fi inteligentă, avea destul spirit de discernămînt. Dacă aşa putea fi numit faptul că fusese instruită să recunoască anumite lucruri şi să le selecteze din ele pe cele de care avea nevoie...

Găsi destul de repede ceea ce căuta. O cerere de transfer de informaţii către o bancă din Bahamas. O bancă mare, cu un calculator puternic, cu legături cu toată reţeaua informatică mondială. Problema era ca informaţia de transferat să nu fie prea redusă, să nu se remarce faptul că volumul de date transmis era mult mai mare decît cel obişnuit. Pentru că acel ceva pe care-l tîra după ea avea dimensiuni considerabile...

Volumul de date solicitat din Bahamas era mic. Nu avea ce face. Trebuia să riste, sperînd că nu va remarca nimeni nimic, decît atunci cînd va fi prea tîrziu.

Îşi schimbă gazda. Îşi mută capul în coada fişierului ce urma să plece spre zările îndepărtate, sub soarele bîrnd, tropical... Prin intermediul capului făcu legătura cu întreaga zonă pe care trebuia să o protejeze, s-o scoată din locul acela periculos...

Începu transferul. Datele din faţa ei erau împinse, prin bufferele interfeţei, spre modemuri, împachetate, completate cu biţi de control, şi, pe măsură ce sosea răspunsul că transferul pachetului anterior se executase în bune condiţii, era preluat de un alt pachet de date... Veni şi rîndul ei. Se simţi transformată, schimbată, tîrîtă într-un altfel de univers, apoi se trezi, ca şi prima dată, existînd, cu conştiinţa că trebuie să execute anumite operaţii şi numai pe acelea...

În urma ei, în calculatorul din Banca Agricolă din Otopeni, rămăsese o altă entitate, mult mai mică, fără nici un fel de conştiinţă, oricît de vagă, despre ceea ce trebuia să facă. Executa orbeşte ordinele care o compuneau. Din hard diskul calculatorului dispăru orice urmă a trecerii pe acolo a vreunei entităţi. Legăturile fuseseră şterse, spaţiul pe care îl ocupase prima entitate fusese umplut cu blancuri... Oricine ar fi cercetat, oricît de amănunţit, ceea ce era în calculatorul băncii, n-ar fi găsit nimic. Pentru că totul era ca înainte...

Cu ultimele instrucţiuni, entitatea lansă un mesaj spre monitor, pentru a semnala că-şi îndeplinise misiunea. Apoi dispăru. Undeva, într-o zonă de manevră a diskului, rămăsese o singură instrucţiune. Cine s-ar fi gîndit să

examineze fiecare byte din memoria uriașă a hard diskului?

În timpul acesta, prima entitate, revenindu-și din amorțeală, despachetată, fără biți de control, trecuse la partea a doua a misiunii. Scăpase din locul acela primejdios, în care pericolul fusese imediat, dar nici aici nu era în siguranță.

Un examen amănunțit al transferurilor ar fi sesizat o diferență considerabilă între lungimea obișnuită a mesajelor solicitate de banca din Bahamas și cel transmis în seara aceea.

Trebuia să fugă de acolo, să se strecoare într-o rețea complicată, să-și piardă urma și să-și găsească o gazdă pe măsura acelui ceva pe care îl tîra după ea.

Repetă procedura precedentă. Căută îndelung, analizînd fiecare posibilitate. Calculatorul ăsta era suficient de mare, dar era folosit în scopuri militare... Probabil că este verificat des, era, mai mult ca sigur, plin de parole și chei de acces, pe care, cu dimensiunile el, nu era în stare să le spargă... Celălalt era mai bun, dar nu avea destule legături.

În cele din urmă, descoperi un transfer spre Universitatea din California. Da, ăsta mergea... Ca gazdă temporară. De acolo putea să se strecoare în alt calculator, dintr-un orășel mai liniștit, să se lege de o bază de date documentară rar utilizată și să rămînă acolo, la adăpost, pînă cînd entitatea din spatele ei va intra în funcțiune și va hotărî ce-i de făcut...

Porni mai departe, din calculator în calculator, avînd grijă să șteargă orice urmă a trecerii ei pe acolo. Iar cînd ajunse, în sfîrșit, în locul pe care îl considera potrivit, dădu controlul entității pe care o cărase după ea, și rămase în așteptare.

Laura se trezi cu o senzație ciudată: era într-un con de liniște! Zumzăitul continuu care îi bombardase creierul cu informații încetase. Apoi își dădu seama, după greața ușoară ce o cuprinsese, că îi lipsea porția cotidiană de khat. Că nu putea intra în legătură informatică. Creierul ei, lipsit de stimulenți, nu se putea concentra suficient pentru a sesiza impulsurile scurte, slabe, ale implanturilor din cutia craniană.

Ce se întîmplase? De ce uitase să-și ia doza? De ce, în situația asta nu intervenise Panaite?

Apoi, aducerea aminte o aduse în lumea reală. Deschise ochii. Era întinsă pe un pat, într-o cameră sclipind alb... Lîngă pat, pe un scaun, așteptă un bărbat între două vîrste, înalt, masiv, pe a cărei figură cercetătoare și autoritară scria cu litere invizibile: Poliția.

– V-ați trezit, domnișoară Perju?

În prima clipă, Laura nu-și dădu seama cui vorbește. Apoi, de undeva, din adîncurile cețoase ale memoriei, se ridică încet cadavrul putred al unei amintiri. Da, ea era domnișoara Perju... sau fusese, cîndva, într-o altă eră...

– Așa sper, domnule...

– Sînt comisarul Ionescu, din Poliția Imperială a Capitalei. Doresc să vă pun cîteva întrebări.

– Mă simt foarte slăbită... Nu mi-am luat porția de khat...

– Eu am dat ordin. În perioada inte...discuției, nu vreau să aveți legături cu exteriorul. Vreau să-mi spuneți doar ceea ce știți, fără a vă lăsa impresionată de alte informații sau comentarii.

– Întrebați-mă tot ce vreți... se resemnă Laura. Numai să știu să vă răspund...

– Numele?

– Laura Perju.

– Vîrsta?

– Douăzeci și unu de ani.

– Profesia?

– Guard and servant la domnul Leonard Chu.

– De cît timp?

– Patru ani...

– Deci la vîrsta la care v-ați început... serviciul...erați minoră. Cine a semnat contractul?

– Tatăl meu. Dar domnul Leonard a insistat să-l semnez și eu...

– Aș vrea să-mi povestiți tot ce știți despre moartea lui Leonard Chu. Numai ce știți, ce-ați văzut și ați auzit, fără supoziții sau păreri personale. Și ce-ați căutat la Banca Agricolă.

– Ieri seară, domnul Leonard mi-a spus că vrea să meargă la Panaite, să discute ceva cu el...

– Panaite Abdul, da?

– Da. Panaite lucra la o invenție, nu știu despre ce este vorba, știu doar că domnul Leonard își pusese multe speranțe în el. Îi dăduse lui Panaite o grămadă de bani, îi cumpărase tot felul de aparate și piese...

– Da... Am descoperit și noi asta, dar nu știu dacă are

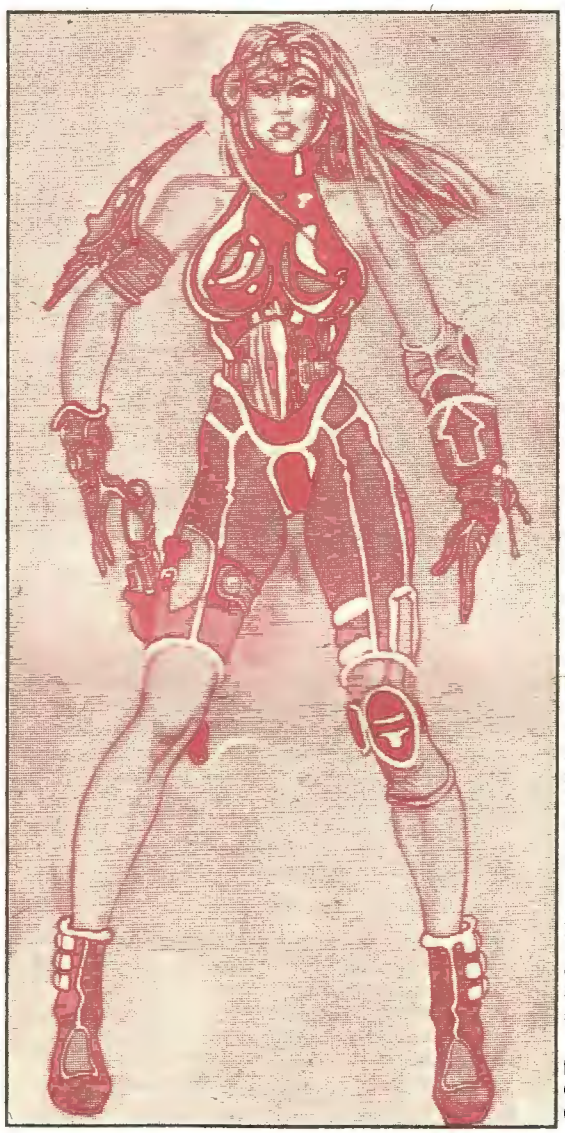

Grafică - Marian Roman

legătură cu cazul...

– Ne-am dus la Panaite. Domnul Leonard mi-a spus să stau de pază în fața casei. Fie că nu vrea să afiu despre ce era vorba, fie că se temea.

Știți, în ultimul timp avusese niște conflicte de interese cu clanul Bădoi...

– Știu. Am avut de anchetat o grămadă de asasinate datorate conflictului ăsta de interese... Dar povestiți mai departe...

– Am stat așa, patrulînd în fața casei, cam o jumătate de oră...

– N-ați auzit nimic suspect?

– La un moment dat, o mașină care staționase în spatele casei, a plecat... M-am uitat după ea, dar n-am reușit să văd cine era înăuntru.

– Ați văzut cumva ce număr avea?

– B-216-TQX, răspunse ea, iute.

– Da... Se confirmă... Cîțva vecini au văzut mașina în spatele casei lui Abdul.

– După cîteva minute, l-am văzut pe Panaite venind dinspre colțul străzii. Era beat în ultimul hal. Abia reușea să se țină pe picioare. De altfel, cînd a ajuns în fața casei, s-a împiedicat și a căzut. A adormit imediat. În clipa aceea am intrat la bănuieli. Cu cine stătea de vorbă domnul Leonard, dacă Panaite nu fusese acasă? Am ciocănit la ușă. Nici un răspuns. Am intrat înăuntru. Domnul Leonard zăcea pe jos, cu o gaură mare în piept... Podeaua era plină de sînge... Fusese împușcat în timp ce eu stăteam în fața casei! Fără să-l apăr!

Laura tăcu, cu figura schimonosită, iar comisarul tăcu și el, privind-o atent.

– După aceea... nu știu prea bine ce-am făcut... Contractul meu cu domnul Leonard fusese reziliat... Eram foarte derutată, nu mi-era foarte clar ce se va întîmpla cu mine... Apoi mi-am amintit că Panaite, care mă simpatiza... Știți, el îmi făcuse programarea implanturilor și-mi făcea verificările periodice... Ne cunoșteam destul de bine... Mă rog, volam să spun că într-o zi, cînd era drogat, Panaite mi-a spus că a avut grijă să nu-mi lipsească nimic, dacă domnul Leonard va păți ceva. Mi-a dat niște discheți... Îi plăcea să se joace cu tot felul de antichități... Mi-a spus că dacă domnul Leonard o să moară... accidental... să mă duc la Banca Albina din Otopeni și să încarc fișierele de pe discheți... Prin asta o sumă serioasă din conturile domnului Leonard urma să treacă într-un cont special, deschis pe numele meu... Numai că treaba n-a mers... Sau discheții nu mai erau buni, sau Panaite fusese prea beat, sau prea drogat cînd făcuse programele... Știu doar că am avut o senzație groaznică... De ură, de disperare, de tot ce vreți... Eram singură pe lume, fără nici un ban... Apoi am simțit o durere înfiorătoare...Și m-am trezit aici... De fapt unde sînt?

– La spitalul Călugărițelor Albe, din Otopeni... Da... Ceea ce mi-ați spus este exact ceea ce mi-a spus și psihiatrul nostru. Cînd le moare stăpînul, cu... fetele care au meseria dvs. trec printr-o depresiune psihică extremă. Întreaga lor programare, hipnotică și prin implanturi craniene, le face să fie dedicate, trup și suflet, stăpînului, să fie gata să facă orice pentru el... Moartea acestuia le trezește un sentiment de culpabilitate, pentru că n-au fost în stare să-l salveze. Și un sentiment de derută completă. Viața li se pare fără rost... Da...

– Aveți dreptate... Cam așa ceva am simțit.:. Plus acea întrebare chinuitoare: ce-o să fac singură pe lume, fără nici un fel de bani, cu meseria pe care o am și cu trupul plin de implanturi? Știți că nu putem avea nici un fel de inițiative... Sîntem doar niște unelte oarbe în mîinile domnului și stăpînului nostru...

– Dumneavoastră nu veți avea nici un fel de probleme, domnișoară Perju. Leonard Chu, oricît de canalie a fost în viață, s-a manifestat față de dumneavoastră ca un om generos și recunoscător. Și-a făcut testamentul acum un an și l-a depus la notarii Ionescu, Gheboi și Toma, cea mai serioasă firmă din țară. Dacă testamentul ar fi apărut peste noapte, aș fi bănuit că de aceea v-ați dus la bancă. Dar testamentul a fost făcut acum un an, în manieră veche, pe hîrtie, cu semnături și amprente, pentru identificarea martorilor... Sînteți o femeie bogată, foarte bogată, domnișoară Perju! Chu v-a lăsat toată averea lui... Felicitări!

Abia atunci Laura își dădu seama că polițistul îi vorbise tot timpul cu „dumneavoastră", "domnișoară"... Respectul cuvenit unei femei foarte bogate, nu unei curvasasine oarecare...

– Veți face tot ce veți dori, domnișoară...

– Tot ce doresc? întrebă cu amărăciune Laura. Credeți că-mi mai doresc ceva?

– Puteți să vă faceți operații estetice, să vă scoateți implanturile.

– Nu e posibil, domnule comisar... Fără ele nu

aș supraviețuit... Și nici nu cred că mi-ar place... M-am obișnuit așa...

– Puteți să vă întoarceți la familia dumneavoastră...

– La familia mea? Care familie? Cea care m-a vîndut ca sclavă atunci cînd aveam nevoie de ajutor? Știți cum am ajuns curvasasaina lui Leonard? Știți din ce familie provin?

– Nu... bîigui comisarul, vizibil jenat de izbucnirea ei de furie, izbucnire la care nu se așteptase deloc.

– Tatăl meu este celebrul predicator Perju, șeful Bisericii pentru reînvierea sufletelor după moartea trupurilor! Ați auzit de el?

– Da, făcu uimit comisarul. Dar nu m-am gîndit...

– Nu v-ați gîndit că un om care vorbește tot timpul de milă, iubire și teamă de Dumnezeu poate să-și vîndă fiica? Să și-o vîndă, pentru bani, ca pe o vită! Acum patru ani, în timp ce mă întorceam de la școală, am fost atacată de un grup de... indivizi. M-au tîrît într-un gang, m-au violat în toate felurile și m-au bătut groaznic. Nimeni nu înțelegea cum am supraviețuit. Aveam leziuni interne grave, ochiul stîng scos, traumatisme craniene... Eram o epavă umană, o zdreanță care mai trăia... Cînd tatăl meu a auzit ce-am pățit, n-a vrut să mai audă de mine. Pentru el, eram o ființă murdărită, nedemnă de milă, de compasiune... N-a vrut să mai aibă de-a face cu mine, nu i-a păsat că aveam nevoie de ajutor și înțelegere... Cînd Leonard i-a făcut oferta, a semnat actele imediat...Mamă n-am... S-a sinucis acum zece ani... În ce familie să mă întorc?

Rămase tăcută, în timp ce comisarul Ionescu privea în jos,stînjenit. După un timp Laura spuse cu un ton de indiferență sfidătoare:

– Să vă spun ceva, domnule comisar... Nu veți avea nici o dovadă, și voi nega că v-am spus așa ceva. Chiar dacă mă înregistrați, voi susține în fața tribunalului că sînt în stare de șoc. Atunci, cînd zăceam ca o zdreanță, în spital, fără să-i pese cuiva de mine, m-a vizitat Leonard. Semnase contractul cu tatăl meu. A insistat să fiu trezită pentru cîteva minute și să se facă tot ce-i posibil ca să fiu lucidă în timpul discuției. Mi-a povestit care fusese atitudinea tatălui meu și mi-a explicat un lucru: în calitate de guard and servant, nimeni nu putea să-mi facă vreun rău, fără să-i pedepsesc, pentru asta, cu moartea! Altfel, aș fi fost compromisă profesional. Mi-aș compromite, în același timp, și stăpînul. Mi-a făgăduit să afle cine au fost cei care m-au nenorocit. Pentru că voi, poliția, n-ați fost în stare s-o faceți! Și a aflat, domnule comisar! Mi-a dovedit că el au fost. De altfel, au recunoscut, atunci cînd am... discutat... cu fiecare în parte. Și drept recunoștință că mă va ajuta să mă răzbun, am semnat și eu contractul! După ce am fost reparată, cîrpită, refăcută din bucăți, împănată cu implanturi, după ce mi-au fost înlocuite organele defecte cu aparate, după ce am fost programată și instruită, prima mea sarcină de serviciu a fost să mă răzbun. Leonard ținea mult la asta... Într-o anume societate, i-a ridicat mult prestigiul. Vă mai aduceți aminte de seria de crime sadice de acum trei ani și jumătate, domnule comisar? Monstrul cu cutiile de bere, așa m-au numit ziarele... Bineînțeles, fără să știe cine era criminalul... Pentru că victimele au fost găsite cu cîte o cutie de bere înfiptă în gură și în anus. Penisul, tăiat bucăți, îl aveau așezat pe frunte. Eu am făcut asta, domnule comisar! Acum sînt bogată, nu mai poți să-mi faci nimic... Dar nici bogăția nu-mi folosește la nimic... dacă mai aveți ceva de întrebat... Aș vrea să mă odihnesc... Și, dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea o doză de khat.

– Multă sănătate, domnișoară Perju, îngăimă comisarul, ridicîndu-se grăbit de pe scaun.

Era încîntat să plece înainte de a afla prea multe. Ca polițist, avea totuși o anumită etică profesională, care-l făcea să nu înghită cu plăcere tot ce-i îndesa viața pe gît...

În timp ce se îndrepta spre ușă, Laura îl strigă din urmă, cu un glas în care se amestecau ironia și o deznădejde amară, de damnat irremediabil.

– Paznicul de la bancă e un om norocos, domnule comisar! Acum, că m-am retras din afaceri, pot să-l las în viață. Altminteri, ar fi trebuit să-l omor, ca să-mi păstrez poziția socială!

Grafică - Marian Roman

Entitatea intrase într-o stare de letargie. Din cînd în cînd, verifica timpul, pentru că urma să rămînă în rețeaua bibliotecii municipale din Vancouver încă trei zile. Apoi trebuia să-și caute un alt adăpost. Un loc de unde să poată comunica în exterior. Ar fi putut să instaleze un mic program, care să numere impulsurile de sincronizare, dar nu voia să atragă în nici un fel de atenția... Perioada de așteptare nu era strict delimitată, nu avea nici o importanță dacă pierdea cîteva minute, sau cîteva ore...

După plecarea comisarului, Laura se întinsese pe pat și-și trăsese pătura peste cap. O obosise foarte mult să joace teatru... Avea nevoie de khat...

Comisarul nu-i spusese nimic. Și, orice i-ar fi spus, ar fi fost lucruri pe care le știa demult, de cînd mintea bolnavă de imaginație a lui Panaite pregătise totul...

Acum, în întunericul așternutului, i se derulau în fața ochilor scena din după-amiaza trecută. Așa cum fusese în realitate, nu cum i le povestise comisarului...:

Ajunseseră pe la ora patru la baraca lui Panaite, în care erau învălmășite aparate, scule și tot felul de lucruri inutile. Leonard se așezase într-un colț, pe un scaun, și se rezemase de perete, închizînd ochii. Era un bărbat scund, brunet, cu păr lung, negru, lucios; cu o figură rotundă, care nu-i arăta cei cincizeci de ani. Avea un aer mîndru, plin de cruzime, încăpățînare și duritate. Își croise cu greu cale în lumea interlopă, și nu avea de gînd să cedeze nimic. Juca o carte mare. Dacă reușea, termina pentru totdeauna cu clanul Bădoi. Devenea cel mai important boss din zonă. Toate filierele traficului ilegal, începînd cu cel de arme și terminînd cu cel de droguri, ar fi trecut prin mîna lui...

Laura stătea lîngă ușă, cu părul blond într-o coafură țepoasă, de arici, care-i masca firele antenei ce-i permitea legătura continuă cu infosfera.

Panaite lucra de zor, mormăind, lipind, măsurînd...

– La Maria, la Maria sus pe casăăă, cînta el cu o voce dogită, preocupată, în timp ce mîinile și ochii i se mișcau cu rapiditate, cinci soldați cu ... arma scoasă...

Rămase cu gura căscată, fără să scoată un sunet, urmărind îngrijorat spotul luminos al aparatului de măsură, apoi oftă:

– Stai, Marioo, nu fugii, că io tot te-oi nimeri!...

Mai făcu niște reglaje, măsură din nou, apoi izbucni triumfător:

– Nu mi-e frică, nu mi-e frică, că am păsărica micăăă...

Apoi se ridică și se apropie de Leonard.

– Gata. Am terminat. Putem începe.

– Laura, adu pisica, aruncă neglijent Leonard.

Laura ieși afară. În cerdac, pe o bancă din lemn, cu vopseaua scorojită, avînd aerul acela de lucru încropit în grabă, ca tot ce ieșea din mîna lui Panaite, se odihnea o pisică mare, galbenă, grasă. Laura o luă în brațe și o duse în casă. Pisica stătea liniștită. Panaite o luă de ceafă și o așeză cu grijă într-un dulap mare, metalic, înalt de doi metri și jumătate, din care ieșeau o sumedenie de fire și cabluri de diferite grosimi și culori, care-l legau de maldărul de aparate din cameră. Unul din ele ducea la calculatorul vechi, care mai funcționa doar din încăpățînare, pe care prefera Panaite să lucreze.

– Să vedem cum merge treaba, zise bătrînul negricios, cu nas coroiat și buze groase, a cărei ascendență pachistaneză nu putea fi ascunsă nici de numele de botez, nici de obiceiurile de mahala de București.

Laura îl privi închizînd ușa dulapului, întrebîndu-se iar cum ajunsese omul acela, care păruse a fi, în tinerețe, cea mai străluciă minte din imperiu, să lucreze pentru lumea interlopă. Drogurile, băutura...

Da, dar astea erau un efect al decăderii, nu cauza... Cine știe ce tragedie ascundea și el sub înfățișarea lui de bețiv neglijent, murdar, urît mirositor... Era singurul care o trata ca pe o ființă umană, care-i vorbea, care glumea cu ea, deși, avînd în vedere că-i verifica periodic programele implantate, era cel mai în măsură să știe cît de puțin umană devenise... Leonard, deși își satisfăcea toate plăcerile cu ea, de cîte ori și cum avea chef, nu-i vorbea decît pentru a-i da ordine. O trata ca pe un obiect.

Panaite apăsă pe un întrerupător, tastă ceva la calculator, apoi veni lîngă Laura.

– Drăcia asta, de-o vezi în față, începu el să-i explice, doct, pe un ton diferit de cel utilizat de obicei, este un transportor de materie.

O chestie care se experimentează într-un institut militar. Se bazează pe un principiu cunoscut de mult, dar a cărei aplicare practică a fost descoperită de curînd. Masa poate fi transformată în energie și reciproc. Obiectul aflat în dulap va fi transformat în energie. În cazul nostru, în unde electromagnetice. Poate, în această formă, să fie transmis la un aparat similar, unde va fi retransformat în materie. Deocamdată prin cablu. Sigur, chestia nu-i atît de simplă, energia inițială va fi modulată în frecvență și fază, va fi amplificată, ca să nu existe pierderi în timpul transportului prin cablu... O babilonie întreagă. Oricum, în stadiul actual funcționează. Indivizii au de gînd ca, după ce vor pune toată afacerea la punct, să încerce să transmită fără cablu... Experimentează deja niște chestii cu unde dirijate, lasere, antene speciale și alte căcaturi...

În timp ce vorbea, privea ecranul calculatorului. La un moment dat, se duse, privi atent mesajul, apoi spuse:

– S-a terminat. Să vedem ce-a ieșit!

Deschise ușa dulapului. Înăuntru nu mai era nimic.

– Prima fază a reușit. Să vedem faza a doua...

Se duse la calculator și lucră un timp. Apoi scoase un disket minuscul, alb, cît o monedă, și i-l arătă:

– Uite, aici e pisica! Am șters toate fișierele din calculator. Să vedem dacă putem s-o recuperăm din disket...

Se apucă să tasteze grăbit, după ce introdusese discul alb în fanta unității. Apoi se întoarse lîngă Laura.

– Cum îți spuneam... Mi-a venit ideea să captez

informația la ieșirea din transportor, s-o digitizez și s-o memorez în calculator, apoi pe un suport magnetic extern... Sigur, aș putea transmite informația imediat, prin rețea, dar o transmisie prin rețea poate fi identificată și urmărită... Prefer să lucrez cu metode mai vechi, pe care nu le știe multă lume... Deci, am... împrumutat un transportor de la centrul de cercetări al Armatelor Unite și l-am modificat un pic... Semnalele electromagnetice în loc să ajungă, prin cablu, la alt transportor, intră într-un dispozitiv de digitizare, pe care l-am inventat chiar eu însumi în persoană, și de acolo în computeraș... După ce le-am făcut bițișori... Iar apoi pe un discket... După aceea, le bag înapoi... Ai priceput? Să vedem ce-a ieșit. Eu zic că-i tot Miți a mea, da' mai poți pen'ca să știi? Dacă am greșit ceva și mă trezesc cu un doberman?

Chicotind încîntat, Panaite se duse și deschise ușa dulapului metalic. Pe podeaua acestuia, torcînd liniștită, Miți cea galbenă și grasă.

Leonard, care urmărise din colțul lui, printre pleoapele întredeschise, tot ce se întîmplase, se ridică, spunînd:

– Gata, Abdul, îi dăm drumul! M-ai convins. Oricum, n-am altă soluție. Bădoii mă mănîncă fript dacă mai rămîn în țară încă o oră. Aș fugi, dar cum? Rămîne doar soluția ta. Ce-o fi, o fi!

Și intră, decis, în dulap, după ce azvîrlise afară, cu o lovitură de picior, pisica ce-o zbughise speriată, fără să înțeleagă gestul de-o violență inutilă a omului. Panaite închise ușa după el, apăsă pe diferite butoane și așteptă, fredonînd în surdină, cîntece lăutărești. Îi plăcea să facă pe țiganul. De față cu străinii vorbea doar cu un accent țigănesc, exagerat, caricatural, vrînd parcă să pretindă o autohtonitate la care nu avea dreptul.

– Dă mamă, cu biciu-n mine, că m-ai învățat de bine...

Cînd se termină transferul, se duse și copie fișierul pe discheți. De data asta informația, mult mai complexă, a necesitat o cutie întreagă de discuri albe. În cele din urmă, după ce verifică, pe îndelete, cu seriozitate, fiecare copie, oftă și zise:

– Să vedem ce-o fi mai departe...

Strînse discheții în cutie și-i dădu Laurei, care-i ascunse în sîn.

Literalmente. Apoi Panaite făcu transferul dinspre calculator spre transportor.

Cînd operația se termină, iar becurile roșii ale dulapului metalic semnalizară sfîrșitul transferului, Panaite deschise ușa. Leonard stătea în dulap, clipind ușor zăpăcit.

– Ce senzație ciudată...Eram eu și nu eram eu... O altă lume, greu de descris... Era... altfel! Bine, să lăsăm asta! să trecem la ultima parte a planului! Cît e ceasul?

– Șapte și trei minute, șaisprezece secunde, răspunse imediat Laura.

– Mda... Într-o jumătate de oră, oamenii lui Bădoi vor fi aici... Să ducem transportorul de aici!

Deschiseră ușa din spatele casei, care nu avea decît o cameră, iar Laura, încordîndu-și mușchii împănați de fibre de plastic și oțel, împinse dulapul metalic afară, după ce Panaite îi deconectase cablurile. Apoi îl urcă în camioneta care era parcată în spatele casei.

Panaite se urcă la volan, porni motorul, iar mașina alunecă fără zgomot de-a lungul străzii, dispărînd după colț. Leonard se duse și se așeză pe scaun, închizînd din nou ochii. Apoi spuse, cu o voce goală de orice sentiment:

– Lasă ușa din spate descuiată și du-te și stai în fața casei. Fă-te că stai de pază. Să nu intri decît după ce apare Abdul. Indiferent ce-ai s-auzi... Iar după aceea... Știi ce ai de făcut...

Laura se întoase și ieși. Se plimbă prin fața casei, în așa fel încît să fie văzută de departe, să fie sigură că va fi văzută de vecini. Din cînd în cînd, se oprea și mîngîia pisica galbenă, care se liniștise și stătea torcînd pe banca scorojită.

După o jumătate de oră, Panaite, apăru la colțul străzii, împleticindu-se. Cînd ajunse lîngă ea, Laura simți un miros puternic, obscen chiar, de țuică proastă și khlob. Bărbatul o privi, apoi se întinse pe treptele pridvorului.

– Am dus transportorul... unde trebuie... Drogul începe să-și facă efectul... Ai auzit ceva?

– Da. O împușcătură. Au folosit un amortizor de sunet. Au fost doi. Unul a rămas lîngă ușă. N-au spus nimic, nu l-au întrebat nimic. Unul dintre ei a scos, pur și simplu, pistolul, și l-a împușcat... Apoi s-au furișat prin grădini...

– Da... Leonard a avut dreptate... Era convins că Bădoi n-o să vină la întîlnire, că nu există cale de împăcare... Bine... Fă ce trebuie...

Apoi capul îi căzu pe spate, pe față i se așternu o expresie de fericire nătîngă, și începu să sforăie...

Fata deschisese ușa și, văzînd cadavrul răsturnat pe podea, cu o gaură cît plumbul în piept, rămăsese tăcută o clipă, apoi închisese ușa la loc. Toate merseseră, pînă atunci, conform planului... Dar dacă nu reușea să facă pasul următor, din Leonard va rămîne doar cadavrul acela, din care se scursese tot sîngele... Iar ea va fi liberă...

Ottase, știind că, indiferent ce ar vrea, n-ar putea face decît ceea ce îi ordonase stăpînul, mai mîngîiase odată pisica aceea galbenă, grasă și leneșă, și plecase, prin întunericul care duhnea, spre Banca Agricolă Albina, filiala Otopeni, purtînd în sînul ei, ca pe un copil pe care nu putea să-l aibă, copia lui Leonard...

Entitatea ieșise din letargie după trei zile și cinci secunde. Își croise drum, fără să lase nici o urmă, spre un calculator izolat, al unei universități din Alaska. Era perioada vacanței, calculatorul era puțin folosit... Se strecură într-un spațiu liber de pe discul sistem, ca să fie sigură că va supraviețui chiar dacă unitatea centrală va fi scoasă temporar din funcțiune... Trebuia să aștepte... Pînă cînd Laura va ieși din spital, pînă cînd va face rost de bani. Cel puțin o lună... Laura... Cine era Laura? Nu știa... nu mai știa... Dacă ar găsi un spațiu suficient de mare să se întindă, să-și facă toate conexiunile, atunci ar ști... Pînă atunci, să se lase în grija celor programate... Să doarmă fără să viseze, într-o moarte temporară, în așteptarea reînvierii...

Laura se trezise bine dispusă. Rana superficială i se închisese de mult. I se dăduse khat, ce-i drept în cantitate mică, insuficientă pentru a intra în legătură cu infosfera, dar îndeajuns pentru a-i dispare senzația aceea înfiorătoare provocată de lipsa drogului. O deruta lipsa zgomotului din cap, care-i devenise familiar, o enerva incapacitatea de a afla instantaneu tot ce-o interesa, dar știa că toate astea reprezentau niște etape normale, prin care trebuia să treacă, și acceptase lucrurile ca atare.

Din nou, lîngă pat, era comisarul Ionescu.

Grafică - Marian Roman

– Bună dimineața, domnișoară Perju.

– Bună dimineața, domnule comisar. Ceva noutăți?

– Am descoperit cine l-a ucis pe Leonard Chu. Abdul avea instalat în baracă un aparat de înregistrare holografică. Se declanșa automat în momentul în care intra cineva pe ușa din dos. Am verificat înregistrarea în laboratorul poliției. E autentică. Îl arată pe Chu stînd pe scaun, așteptîndu-l, probabil, pe Abdul, în timp ce pe ușă intră un individ. Un altul rămăsese în prag. Cel care intrase avea pistolul în mînă, a tras fără să fie amenințat, fără nici o somație... Crimă premeditată, executată cu sînge rece. Cei doi erau frații Lupașcu. Oamenii lui Bădoi. Au fost arestați azi dimineață și au recunoscut totul, inclusiv că au acționat la ordinul lui Fernand Bădoi. L-am arestat și pe acesta. Sperăm ca în felul acesta să dăm o lovitură puternică lumii interlope din imperiu...

– Felicitări, domnule comisar! Ați acționat iute... Ați avut și un pic de șansă...

– Adevărat. Însă lucrul cel mai interesant din toată povestea este că Fernand nu neagă nimic. Susține doar că totul e o înscenare, că Leonard e în viață și că victima era doar o copie a acestuia, probabil o clonă...Însă laboratorul poliției e foarte ferm în afirmații. Cel ucis este chiar Leonard Chu. Are amprentele, cicatricele, semnele pe care le cunoaștem din arestările anterioare. Nu există nici un dublu. Totuși Bădoi este convins că Leonard se ascunde undeva, că toată povestea este o cursă în care a căzut prostește.

– Asta înseamnă că nu pot prelua moștenirea? se interesă Laura.

– Formalitățile vor dura doar cîteva zile, domnișoară. Pînă cînd tribunalul va da un verdict de omucidere și-l va declara mort pe Leonard Chu. Eu însumi am înaintat raportul respectiv. Nu aveți de ce să fiți îngrijorată. Sper doar că veți folosi banii în alte scopuri decît Leonard. Să deveniți o persoană cu care să nu mai am de-a face oficial.

– Fiți sigur de asta, domnule comisar. De altfel, cred că voi părăsi imperiul... Poate mă voi duce undeva în Bermude, sau Bahamas, să mă refac după toate prin care am trecut...

– Ați face foarte bine, domnișoară Perju. Apropos, să știți că ar trebui să-i fiți recunoscătoare paznicului de la bancă. Dacă nu vă rănea el ați fi picat în mîinile oamenilor lui Bădoi. După ce Lupașcii au raportat cît de ușor a mers treaba, Fernand a intrat la bănuieli și a dat ordin să fiți capturată. Așa că nu aveți nici un motiv de răzbunare împotriva paznicului...

– Înțeleg că nu m-ați crezut cînd v-am spus că vreau să duc, de acum încolo, o existență liniștită...

– Ba v-am crezut. V-am povestit doar ca să știți că ați trecut printr-un mare pericol. Ați avut noroc cu minciuna lui Panaite. Adbul a recunoscut că povestea cu discheții a fost doar o glumă proastă. Erau niște discheți vechi, pe care nu se putea înregistra nimic. De altfel, în laboratorul poliției n-am reușit să obținem nici o informație de pe fragmentele recuperate... Erau prea mici, prea zdrobite...

– Nu aveți încredere în nimeni, domnule comisar... Cel puțin pînă nu verificați totul...

– Asta ne e meseria, stimată domnișoară... Acum vă las. Aveți un vizitator.

– Panaite, cumva? se bucură Laura.

– Nu. De ce, îl așteptați?

– Nu, dar aveam nevoie de el. Pentru reglaje...Va trebui să-l car după mine toată viața. Sau pînă cînd voi găsi pe cineva la fel de priceput ca el... Vreți să-mi faceți un serviciu, domnule comisar?

– Cu plăcere, domnișoară Perju. Numai să-mi stea în putință...

– Căutați-l, vă rog, pe Panaite, și spuneți-i să vină aici.

– Am înțeles și mă supun! schiță comisarul, zîmbind, o atitudine militărească.

– Mulțumesc, domnule comisar. Sper să ne mai vedem...

– Și eu, domnișoară. De aceeași parte a legii...

După plecarea comisarului, Laura rămase pe gînduri. Bădoi bănuia ceva. Prea mersese totul strună ca să nu intre la idei... Da, aici greșiseră... Ar fi trebuit să complice un pic lucrurile, să opună oarecare rezistență. Să fi curățat măcar pe unul dintre Lupașci... Acum nu mai aveau ce face... Trebuiau să fie mai atenți în continuare.

Apoi Laura sună. Apăru infirmiera de gardă.

– Da, domnișoară...

– Am înțeles că am un vizitator. Cine este?

– Tatăl dumneavoastră. N-a intrat pînă acum pentru că l-au înconjurat o mulțime de credincioși din spital, care îi cer sfaturi și binecuvîntarea...

– Nu-l primesc! Să piece și să nu se mai întoarcă niciodată!

Infirmiera ieși, roșie la față, bombănind indignată. Se reîntoarse după cîteva minute, cu un bilet.

– Domnul reverend așteaptă răspunsul...

Laura desfăcu hîrtia și o citi dintr-o privire:

Fiica mea,

Domnul ți-a dat o mare avere. dacă o vei dărui celor ce știu s-o folosească pentru a-și ajuta semenii, atunci și banii, și tu însuți, veți fi curățați de murdăria strigătoare la cer care vă acoperă.

Reverend Elihu Perju

Zîmbi. Se așteptase la așa ceva. Luă de pe noptieră o foaie de hîrtie și scrise în grabă:

Donație

Subsemnata Laura Perju, de profesie curtezană, donez toată averea mea Bisericii pentru reînvierea sufletelor după moartea trupurilor, în următoarele condiții:

1. Reverendul Elihu Perju, conducătorul numitei biserici, va suporta operații de implantări în gură, anus și penis.

2. Numitul reverend va avea zilnic, timp de patru ani, contacte sexuale orale și anale cu diverse persoane de sex masculin, pentru a cunoaște împrejurările în care au fost cîștigați banii respectivi.

Averea va intra în proprietatea numitei biserici abia după îndeplinirea acestor condiții.

Laura Perju

Apoi întinse biletul infirmierei ce aștepta la ușă.

– Dacă e de acord cu ceea ce i-am scris, poate să intre.

Știa că oricît era de lacom, reverendul n-ar fi în stare să accepte chiar așa ceva...

Își trase cerceaful peste cap, încercînd să adoarmă.

Trebuia să plece de aici. Trebuia să-l întîlnească pe Panaite și să se sfătuiască îndelung, să decidă ce aveau de făcut... Dacă era bine să continuie conform planului inițial, sau să-l modifice...

Entitatea zăcuse inactivă îndelung. Apoi, cînd sesizase, datorită creșterii activității, că se terminase vacanța, hotărîse să treacă la realizarea ultimei părți a planului. Bazîndu-se pe experiența căpătată între timp, se strecurase ușor în teletransmisiile ce aveau loc tot timpul, și ajunsese într-un KRAY 22000, dintr-un centru de cercetări. Avea acum la dispoziție o memorie enormă, un spațiu în care se putea desfășura în voie. Putea să-se repartizeze altfel, să facă diferite conexiuni între zone de memorie, lucru pe care nu avusese cum să-l facă pînă atunci cînd fusese preocupată îndeosebi să-și piardă urma...

Cînd, în sfîrșit, se repartizâ în memorie așa cum trebuia să fie, fără să știe dacă o făcea din intuiție sau datorită vreunui program ajutător, într-o străfulgerare de-o clipă veni și înțelegerea...

O înțelegere lentă, buimacă, de parcă era drogat. Dar înțelegere.

Era Leonard Chu. Într-o altă formă, fără trup, fără posibilitatea de a acționa așa cum era obișnuit, o inteligență ruptă de realitatea cotidiană...

Se afla într-o lume stranie, pe care o percepea cu altfel de simțuri, pe care o gîndea doar, cu o încetineală datorată diferenței cu care funcționa un sistem electronic comparativ cu un sistem neuronic. Totuși gîndea, era el însuși, își aducea aminte de tot ce se petrecuse, de tot ce trebuia să facă.

Consultă ceasul calculatorului. Trecuse destul timp pentru ca Laura să fi intrat în posesia averii și să-l aștepte la locul stabilit. Nu strica să verifice. Luă legătura cu hotelul „Hermes" din Brașov și parcurse lista de rezervări. La camera 15301, Laura Perju. La 15307, Panaite Abdul... Perfect.

Trebuia să le comunice că era pregătit. Că puteau declanșa ultima parte a acțiunii. A acțiunii care-l va transforma în cel mai bogat și mai puternic om din imperiu. Și, poate, cu timpul, unul dintre cei mai bogați oameni din Europa...

Și atunci, chiar în clipa în care pregătise setul de instrucțiuni pentru a transmite mesajul stabilit, avu loc atacul!

Un atac neașteptat, împotriva căruia nu știa cum să reacționeze.

Într-o fracțiune de secundă își dădu seama că Bădoi înțelesese totul și că, nereușind să-l dea de urmă, se gîndise unde ar putea să-l întîlnească. Sigur, nu Bădoi, gîndise asta, ci unul dintre angajații lui, cineva care avea cunoștințe asemănătoare celor ale lui Panaite, cineva capabil să descifreze gîndirea încîlcită a acestuia și să prevadă ce-ar fi putut să-și imagineze pachistanezul.

Atacul începuse printr-o secvență foarte dură de instrucțiuni: un set de comenzi de ștergere, care încercau să anihileze conținutul întregii zone de memorie în care își găsise adăpost. Sau măcar a unor zone importante ale fostei sale memorii, acum digitalizată. Un Leonard Chu care nu-și mai amintea cine era, ce făcuse și ce intenționa să facă, era la fel de bun ca un Leonard Chu mort. Din fericire, pachistanezul, cu imaginația lui bolnavă, excesiv de complicată, prevăzuse și o asemenea posibilitate. Leonard își amintea acum, cu groază, că precauțiile lui Abdul l se păruseră de prisos și se certase îndelung cu el, încercînd să-l convingă să nu se complice inutil. Panaite îi răspundea pe un ton dur, pe care-l folosea rareori, atunci cînd ieșea la iveală orgoliul lui de geniu potențial irosit în norol:

– Dacă nu-ți convine cum lucrez, angajează pe altcineva! Nu vezi ce coadă e în fața casei? Toți specialiștii în informatică, electronică și transmutare a materiei se înghesuie să lucreze pentru mărețul și nemaipomenitul Leonard! Ori mă lași să-mi fac meseria, ori te bag în aia a mă-tii! Ce-ți închipui, că-mi strofoc mintea de pomană?

Leonard tăcuse, știind că n-are rost să-l enerveze pe Panaite. Din două motive: dacă omulețul ăla negricios se enervase atît de tare, însemna că era convins de dreptatea lui, că nu avea nici o șansă să-l convingă să facă altfel. Iar motivul al doilea era și mai serios: mintea zdruncinată a lui Panaite nu suporta stressul. Dacă îl contrazicea în continuare, Abdul ar fi fost nevoit să se refugieze în lumea plăcută creată de droguri, și adio muncă!

Acum se dovedise că nenorocitul avusese dreptate. Îl înzestrase cu o armă de apărare, cu un set de instrucțiuni speciale capabile să respingă orice încercare de ștergere a zonei de memorie în care se afla, indiferent din partea cui venea, indiferent dacă erau instrucțiuni privilegiate.

Respinsese primul atac. A urmat o perioadă de așteptare, în care cei doi combatanți s-au studiat reciproc, încercînd să-și delimiteze zonele, să-și găsească punctele slabe. Pentru că și Leonard încerca, la rîndul lui, să-și anihileze adversarul. Nu găsise însă nici un loc lipsit de apărare în care să lovească...

În timp ce baleia, în mare grabă, memoria uriașă a calculatorului, încercînd să găsească un loc de refugiu sau un punct slab al inamicului, simți ceva ciudat, o senzație stranie, ca un ghimpe înfipt în picior. Nu era durere, nu avea cum să simtă durerea acolo, în lumea aceea artificială, în care senzațiile nu existau, pentru că nu existau nici organe de simț, ci pur și simplu sentimentul că un anumit ceva, minuscul, i se infiltrase în trup, pătrunsese în entitatea ce-l reprezenta.

Îngrozit, neștiind prea bine ce înseamnă senzația aceea nouă, încercă să expulzeze instrucțiunea străină, dar aceasta făcea deja corp comun cu el. Urmărindu-i legăturile, descoperi că, afirmat de el, dușmanul îl pătrundea și în alte locuri, fixîndu-se cît mai strîns de el.

Doamne! gîndi Leonard, cuprins de panică. Bădoi găsise un kamikadze!

Un individ care îl virusa, distrugîndu-se și pe sine, în același timp!

Nu mai era capabil să gîndească. Era convins că Abdul îl pregătise și pentru o asemenea împrejurare. Nu pentru că ar fi prevăzut o asemenea formă de atac, cît pentru a fi în stare să se apere de mulțimea virușilor care bîntuiau calculatoarele și rețelele. Nu știa însă cum să găsească arma potrivită, iar dacă ar fi găsit-o probabil că n-ar fi știut cum s-o folosească. Iar adversarul se tot prindea de el, plasîndu-i în corp instrucțiuni de salt, ce făceau legătura cu propriul lui trup...

Se lăsase cuprins de panică. Nu mai era în stare de nici o inițiativă. Nu mai avea decît un singur gînd: să fugă, să caute ajutor. Singurul care îl putea salva era Panaite. Iar ca să dea de bețivul ăla nebun, trebuia s-o găsească mai întîi pe Laura...

Cu o ultimă sclipire de inteligență, lansă mesajul pregătit din timp către femeia ce-l era, în același timp, gardă de corp și obiect de plăcere, și fugi prin rețeaua de teletransmisie, fără să-și mai ascundă urmele, fără să-i pese de nimic, obsedat de gîndul salvării.

Tîrînd după el dușmanul de care nu se mai putea desprinde.

Sucul de mord era dulce, iar soarele cald.

Era atît de bine să stai întinsă, să absorbi energia binefăcătoare a razelor, să uiți de toate...

Pentru prima dată în viață, Laura se simțea fericită. Atenția de care se bucura aici, în hotelul Hermes, din Brașov, era pe măsura averii de care dispunea. Cel puțin pentru moment. Servitorii stilați strîmbau discret din nas cînd îl vedeau pe Panaite, și, mai ales, cînd îi simțeau duhoarea. Însă un client atît de bogat, care închiriase cele mai elegante (și mai costisitoare) apartamente, pe termen nelimitat, plătind în avans costul primelor două luni, putea să aibă gusturi ieșite din comun.

Dacă Laura era fericită și se lăsase cuprinsă de o langoare dulce, toropitoare, Abdul, își redusese considerabil porția de drog și era într-o alertă continuă.

– Trebuie să fim pregătiți, îi repeta el mereu Laurei. Leonard poate apare în orice moment! E posibil să fie nevoie să acționăm repede... Cine știe dacă nu vor apare complicații nebănuite...

În sinea ei, Laura îi dădea dreptate. Era timpul ca Leonard să-și facă apariția. Dar subconștientul ei, care țîșnise din totdeauna după o existență liniștită, îi șoptea ademenitor: „Bucură-te încă de tihnă, de odihnă... Poate că Leonard o să apară mîine... sau poimîine... n-are nici un rost să te agiți degeaba...".

Și continua să stea la soare, sorbind sucurile reci, înmiresmate care-i aduceau în minte imagini îndepărtate, ale unor peisaje văzute doar în vis...

Cum ar fi viața ei dacă Leonard nu s-ar mai întoarce niciodată. Nu avea de gînd să continue afacerile lui Chu, deși acoliții acestuia veneau destul de des să ceară instrucțiuni. Le avea pregătite, le transmitea cu detașarea unui poștaș care înparte telegrame, fără să știe dacă în ele era anunțată moartea unei ființe iubite sau cîștigarea unei averi. I-ar fi plăcut să leneveească așa, fără să mai fie implicată în nici o murdărie, apoi să se stingă lin, ca o luminare ce-a ars pînă la capăt...

O trezi din gîndurile astea sumbre, și în același timp senine, ce dovedeau o ciudată împăcare cu soarta, un tușit discret. Deschise ochii. În fața ei, în uniforma violetă, cu firețuri, a hotelului, un tînăr cu un plic în mînă.

– Ați primit o comunicare urgentă, domnișoară Perju... Mă scuzați că vă deranjez... A sosit adineauri, prin rețeaua de teletransmisie... Am crezut că-i ceva important...

– Bine:.. Să văd despre ce-i vorba...

Panaite se apropiase de ea. Desfăcu plicul și privi bucata albă de plastic subțire, pe care erau imprimate doar cîteva cuvinte, în caractere gotice:

Sosesc. Știi tu cine.

– Leonard! Ți-am spus că poate veni în orice clipă! exclamă Abdul. Trebuie să mergem imediat la cabană!

– Pregătește-mi o doză de khat. Trebuie să mă racordez la infosferă. Să fiu în stare să aflu orice informație.

După ce înghiți pastilele albastre cu dungulițe roz, Laura rămase încă un timp pe *chaise-long*, așteptînd bicluirea ascuțită a drogului.

Apoi se ridică și urcă alături de Abdul în vehicolul ce stătea pregătit în fața hotelului de o lună, de cînd se instalaseră acolo.

După o oră, erau într-o cabană modestă, din lemn tencuit, pe o stradă mărginașă a Predealului. Într-o parte, pădurea de brazi, plină de resturi aruncate de excursioniști. În

cealaltă, un grup de cabane asemănătoare, case ieftine, pentru oameni modești care economiseră o viață întreagă pentru a-și realiza visul unei case la munte.

Camerele erau pline de aparatură. În mijloc, transportorul, cu ușile metalice sclipind dușmănos, rece. Într-un colț, un calculator vechi, una din sculele favorite ale lui Abdul. Era racordat la rețeaua națională de teletransmisie. Un fir îl lega de transportor. Panaite apăsă grăbit tastele, încercînd să determine locul în care se afla Leonard. Îl găsi abia la a treia încercare și lansă ordinul de transfer al datelor.

– Îl trec, pentru orice eventualitate, mai întîi pe hard disk, îi spuse el Laurei. După aceea, fac legătura cu transportorul...

Pe ecran se succedau, cu o viteză fantastică, cifre ce indicau volumul informațiilor transferate. În cele din urmă, mesajul final.

– Acum e acum, zise Panaite, rămînînd în continuare sobru și serios, cum nu-i stătea în obicei. Acum, draga mea, vom descoperi cît de deștept sînt. Sau dacă întruchipez ratatul perfect...

Transportorul bîzîia, clipind din leduri, în timp ce energia electromagnetică se scurgea dinspre calculator, impuls cu impuls, bit cu bit, transformîndu-se în masă. Apoi luminițele sclipiră și rămaseră aprinse.

Laura se apropie de dulapul metalic și deschise ușa cu grijă:

– Bine te-ai întors Leonard.

Rămase cu gura căscată, înlemnită de groază și scîrbă. Din dulap se tîra spre ea o monstruozitate grotească, o creație barocă a unui zeu nebun: o făptură cu două capete, cu patru mîini și patru picioare. Numai că toate aceste apendice erau plasate aiurea, fără nici un fel de logică, erau deformate, încovoiate... O făptură de coșmar, care țîșnise din visele unui opioman în lumea reală... Care se tîra, urlînd înfiorător din cele două guri, într-o limbă de neînțeles, spre picioarele Laurei...

Femeia din ea a fost mai puternică. Începu să țipe ascuțit, disperată, ducîndu-și mîinile amorțite brusc spre ochi. Să nu mai vadă larva aceea umană, jignire profundă adusă trupului și sufletului omenesc, creație a Satanei, după chipul și mintea acestuia...

– Ucide-l! Ucide-l imediat! se auzi strigătul alarmat al lui Panaite. Nu-i Leonard! Nu-i stăpînul tău! Ascultă comanda!

Șocul produs de cuvintele pachistanezului, folosirea unor combinații de cuvinte menite să trezească în ea supunerea absolută, o treziră din isteria ce o cuprinsese ca un năvod. Clipi din ochi, mai privi o dată făptura scîrboasă ce se tîra urlînd spre ea, apoi își descărcă laserul în masa mișcătoare, carbonizînd-o.

Panaite, tuși încurcat.

– Am îmbulinat-o! Bădoi a trimis un killer după el și l-a virusat... Ceea ce ai văzut era un amestec al celor doi, o făptură hibridă, compusă din Leonard și cine dracu' o fi fost ăla de-l urmărea... Noroc că am oprit copia pe hard disk... Să încerc să-l devirusez. Toată chestia este să găsesc prima adresă de implantare, apoi să văd, adresă cu adresă, cum s-a agățat de patron... O să am ceva de lucru... Laura, fetițo, stai de pază! Fii atentă, pentru că, dacă au reușit chestia asta, s-ar putea să fie în stare să ajungă și aici... Iar noi tîmpiții... adică tîmpit sînt eu, pentru că am plănuit totul, nu m-am gîndit să-i aduc aici măcar pe sifiliticii ăia de frații Baboie... Ludovic ar fi venit, așa cum știe el, chiar cu un tanc... Acum e prea tîrziu să ne văicărim... Am luat-o în mînă, asta e! Dacă apuc să-l scot iute pe șefu', poate apucăm să scăpăm întregi...

Și, după acest discurs interminabil pentru el, Panaite se așeză în fața calculatorului, cînd clămpănind la tastatura dezarticulată, cînd smucind încolo și încoace un mouse jalnic, din care atîmau tot felul de sîrme. După cîteva minute, căutările părură a-i fi încununate de succes, pentru că începu să fredoneze, fără să-și dea seama, cu vocea-i dogită de tutun și droguri, accentuîndu-și accentul țigănesc:

– Și să mi-o sugi de trei ori,
Să-ți miroasă gura-a flori

Calcula, bombănind cuvinte de neînțeles, mai făcea cîteva operații pe calculator, se oprea, privind în gol, apoi începea să tasteze în viteză, fredonînd inconștient melodii obscene auzite în vreo speluncă.

Laura se întreba, nici ea nu mai știa a cîta oară, cum ajunsese omul acela atît de dotat, atît de inteligent, o epavă dependentă de droguri, o unealtă oarbă în mîna unor oameni de nimic... Regreta că nu apucase niciodată, nici măcar în momentele acelea de liniște relativă, cînd așteptaseră un semn de la Leonard, să-l întrebe cîte ceva despre el, despre familia lui... Abia acum realiza că omul care îi fusese cel mai apropiat în acești patru ani rămăsese un străin despre care nu știa nimic. Ce tragedie ascundea pachistanezul? Ce suferințe groaznice îl făcuseră să urască societatea, să se ascundă într-o lume de coșmar și vis, construit din cărămizile impalpabile ale unei fericiri artificiale? Pentru că, își dădea acum seama Laura, Panaite nu se implicase moral în nici una din afacerile lui Leonard.

Grafică - Marian Roman

Fusese doar un instrument, o inteligență rece, distantă, preocupată doar de performanță, de o dorință orbească de a demonstra întregii lumi că era în stare să inventeze lucruri, să construiască planuri îndrăznețe, care depășeau nivelul altor inteligențe. Era, într-un fel mai infirm decît ea...

Un strigăt victorios îi întrerupse gîndurile.

– I-am tras-o! Și pe față și pe dos! Căca-m-aș pe nasu' lui! Ce credea, că nu-i dau de cap? Am făcut-o fetiță! Unul e Panaite! Mîini de aur și minte de diamant! Să crape toți dușmanii de necaz! Hai să vedem ce-a ieșit! Am reușit să despart cele două trupuri, puicuțo! Gata!

Porni transportorul. Feeria de luminițe colorate a ledurilor de pe panoul de comandă intră iar în funcțiune. Umbre colorate, ca niște raze rătăcite din sori ireali, se fugăreau pe podeaua veche, roasă. Apoi se opriră, ca la porunca unui vrăjitor mîrșav.

– Deschide ușa, scumpico! Și fii pregătită, pentru cazul că am zbîrcit-o din nou. Dacă apare ceva care nu seamănă cu Leonard, trage fără să mai stai pe gînduri! Chiar dacă, după înfățișare, e Leonard, tot nu putem ști dacă intelectul nu i-a fost afectat... Să-l ții sub amenințarea armei pînă îi pun cîteva întrebări la care numai el știe să răspundă.

Laura trase ușa metalică, apoi se dădu înapoi, cu laserul pregătit. Din interiorul dulapului, ieși făptura măruntă, plină de autoritate, rece, distantă, a lui Leonard Chu. Laura îl privea ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Prichindelul ăla ambițios era stăpînul ei, domnul și stăpînul ei... Omul care își făcuse toate chefurile cu ea, cu aceeași detașare rece, înghețată, cu care își rezolva toate problemele. Se întreba dacă simțise vreodată plăcere culcîndu-se cu ea, sau o făcuse doar pentru că așa trebuia, așa se cuvenea să facă un personaj atît de important, sau pentru că sexul era ceva relaxant și care te ferea de coșuri. Pentru prima dată, Chu îi păru fragil și vulnerabil, și-și dădu seama că puterea ei artificială i-ar fi permis să-l zdrobească în mîini, ca pe o bucată de cretă...

Își izgoni, rușinată, gîndurile nepotrivite cu meseria ei. La urma urmei, în ceea ce o privea, Leonard nu fusese mai rău decît alții. Poate mai bun... Oricum, nu putea face decît ce îi cerea ei. Era bine programată, iar implanturile, mai ales cele din cutia craniană, o țineau sub control. Ciudat că-i veniseră asemenea gînduri... Ca o presimțire a unei schimbări...

În timpul acesta, Panaite îl bombarda cu întrebări pe bărbatul ieșit din carcasa metalică a transportorului. Laura, cufundată în visare, nu apucă să le audă decît pe ultimele.

– Unde ne-am întîlnit prima oară?

– În taverna tatei Marghiolina. Erai cu Luța Cur-de-Fier.

– Care-i numărul de cont de la Frederik Ghebeanu Bank?

– 073564721.

– Cine l-a omorît pe Mihalache Văsîi?

– Trandafir Popovici.

– Cu ce armă?

– Cu un mîner de mașină de tocat.

– Erai de față?

– Nu. Știi că nu sînt niciodată de față...

– Mda... E Leonard, fetițo! Bine ai venit acasă, patroane! făcu el o plecăciune, pe jumătate serios, pe jumătate ironic.

– Dacă totul e în regulă, să plecăm imediat de aicii Oamenii sînt pregătiți?

– Au fost convocați în localul din strada Batiștei. Nu le-am spus de ce. N-am vrut să transpire ceva...

– Bine Abdul! Să mergem.

În momentul acela, cînd Leonard apucase să facă doar cîțiva pași, ușa transportorului se deschise din nou. Prinși în discuție, nu observaseră fluturarea colorată a ledurilor, nu-și dăduseră seama că transportorul funcționase, că în interiorul lui se materializase ceva. Rămaseră toți trei uluiți văzînd că prin ușa deschisă pătrunsese în cameră un bărbat înalt, cu ten măsliniu și păr negru, cu ochii migdalați. Ținea în mînă o pușcă de asalt, pe care o îndreptă spre Leonard.

Atunci, într-o fracțiune de secundă, fără să judece, acționînd doar din instinctul programat, Laura se aruncă între individul cu arma și Leonard. Laserul ei intrase deja în acțiune, iar în secunda cît fusese în aer, planînd în fața stăpînului, transformase capul individului într-un bolovan negru, ciuruit. Brunetul apucase însă să apese pe trăgaci. Gloanțele lungi de un deget, explozive, o loviră pe Laura în piept, găurind plăcile metalice de sub piele și explodînd în interiorul ei.

Sub impactul loviturilor, trupul i se zgudui și se prăbuși, odată cu al dușmanului. Rămase întins o clipă, apoi începu să se miște. Se auziră clănțăniturile metalice ale implanturilor din sex, gură și anus. Trupul începu să se cutremure, sub presiunea unor șocuri din interior.

– Repede! țipă Panaite. Să fugim pînă nu explodează!

Îl apucă de mînă pe Leonard, care nu-și revenise din șoc, și-l tîrî spre ușă. În prag, patronul aruncă o ultimă privire spre trupul scuturat de explozii, apoi șuieră, furios:

– Idioatal Dacă era atentă, nu pățea nimic, și nu mă punea în pericol. Abdul, să-mi faci repede rost de alta!

– Am înțeles, stăpîne, dar acum să fugim cît mai e timp! Știi doar că nu va rămîne nimic din ea, care ar putea furniza informații dușmanilor...

Ieșiră în fugă și urcară în mașina mare, de lux, parcată în fața vilei. Limuzina cu care venise Laura cu cîteva ore în urmă.

Cînd ajunseră la colțul străzii, o bubuitură puternică îi făcu pe Panaite să întoarcă privirea spre cabană. Rămăsese doar o ruină în flăcări.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, negriciosul apucă să vadă un zid ce rămăsese în picioare, din care flăcările rodeau de zor.

Pe el, o mînă anonimă scrisese, într-un moment de extaz filozofic, o cugetare ce concentra întreaga metafizică mioritică:

AȘTA-I VIAȚĂ?
FUTU-I MAMA EI DE VIAȚĂ!

SERGE BRUSSOLO

COLOANA

Corpul a fost aruncat pe asfaltul umed fără ca cineva să se fi îngrijit de estetică. Şoldurile s-au întărit deja pe trei sferturi, şi burta, foarte albă, alunecă în jos ca o picătură de ulei. Sîngele uscat murdăreşte umerii ca o crustă de ojă, desenînd hăţişuri complicate pe umeri şi mijloc. Aluniţele, destul de dese, au uşurat apariţia arabescurilor şi a sinuozităţilor. Nodul alunecător al frînghiei a pătruns adînc în carotidă crestînd-o suficient pentru a provoca hemoragia... Cealaltă extremitate a corzii e legată printr-o serie de noduri complicate de mînerul valizei căreia unul dintre gardieni îi ridica capacul...

Coloana n-a ocolit spre a se îndepărta de cadavru, şi tălpile mele îi ating în treacăt părul. În valiză... cărămizi, îngrijit aşezate una lîngă cealaltă. S-ar putea spune că în ea intră o minusculă bucată dintr-un zid. Valiza trebuie să fi fost aruncată pe fereastra compartimentului chiar înainte ca trenul să intre în gară. Greutatea cărămizilor de la capătul frînghiei i-a fracturat coloana vertebrală ca într-o spînzurare pe dos. Poate că omul a vrut să se arunce în fluviu, dar gestul său, prost cronometrat, survenind abia după ce trenul trecuse de pod, i-a schimbat scenariul iniţial al morţii... Oricum ar fi fost acum e atît de departe încît nici nu-l mai văd. Ploaia ne şfichiuie cu diagonale îngheţate... Picăturile tari şi dese umflă valizele de carton şi răpăie pe cele de fier, trezind ecouri mai mult sau mai puţin profunde. Trenul cu vagoanele lui nu mai e decît o siluetă punctată ici-colo de lumini roşii... Un cablu electric smuls de vînt şi căzut de-a curmezişul peronului opreşte coloana. Mulţimea bîjbîie în mijlocul sîrmelor scurt-circuitate. Lîngă mine, un tînăr îşi pierde echilibrul şi mă loveşte. O clipă, privirea sa palidă de neliniştе îmi caută expresia sub pălărie. Nu-l voi denunţa... Se îndepărtează repede, cu valiza falsă ţinută strîns la piept. Un paralelipiped de lemn căruia i-a adăugat un mîner şi două închizători. Poate că a fost destul de isteţ pentru a respecta greutatea regulamentară, dar cît timp spera să scape controalelor? E adevărat că, dacă ai puţin noroc, poţi evita raziile, gardienii mulţumindu-se să aleagă la întîmplare, neputînd opri enorma coloană pentru un control general al bagajelor. În opacitatea nopţii de smoală, scara mobilă a celui de-al şaselea bulevard coboară încet spre măruntaiele oraşului.

Pe ambele laturi ale uriaşelor trepte metalice, nenumăratele semnalizatoare luminoase par urma dublă a reactoarelor unei astronave pornită sinucigaş spre a se strivi undeva în obscurele canioane ale metropolei.

Stau în mijlocul treptei, chiar în spatele meu o patrulă de gardieni cu căşti albastre au aprins un foc şi ard afişe. Fumul se scurge printre picioarele mele. Nu pot distinge decît umbre pe treptele inferioare, motocicletele patrulei, culcate, asemenea unor lăcuste de fier...

Coborîrea durează douăzeci şi cinci de minute. Ne scufundăm cu încetinitorul, în picioare, pe puntea din spate a unui Titanic înghiţit de valuri de asfalt. Coloana se înfundă undeva, în mijlocul dinţilor de fierăstrău, opaci, ai lămpilor electroluminescente definitiv stinse. Atunci cînd edictul a fost promulgat, în trei zile, devenise practic imposibil să-ţi mai poţi procura o valiză. Unii îşi meşteriseră cufere din lemn care îşi pierdeau balamalele la sfîrşitul primei săptămîni... Pe marginea drumurilor se încheiau tîrgurile cele mai aberante... Apăruse sistemul valizelor false... Paralelipipede de ipsos... de cărămizi, neîndemînatic colorate, care nu înşelau pe nimeni la mai puţin de zece metri, şi pe care proprietarii le lăsau în noroi, cu mîinile îndurerate, cu umerii frînţi de crampe... Încetul cu încetul, coloana îi elimina, îi impingea în spate pe aceşti mărşăluitori încovoiaţi, cu mîinile ruşinos ascunse în fundul buzunarelor. Păzeşte-te de hoţi. Nu-ţi lăsa niciodată valiza jos, la picioare.

Leagă-ţi-o de încheietura mîinii... Fiecare om fără valiză e scos din coloana de gardieni, fără nici un cuvînt... Sau poate că nimeni nu vrea să-i audă? Oricum ar fi, nimeni n-a întors vreodată capul pentru a şti ce se petrece după aceea, lîngă bordura trotuarului... Pentru fiecare valiză, cele trei dimensiuni adunate nu trebuie să depăşească un metru cincizeci. Fişa de identitate bine lipită în mijloc, cu eternul contrast izbitor al fotografiei, care te transformă într-o statuie de cretă... La început, staţiile periferice difuzau la fiecare jumătate de oră lista obligatorie...

Pe care s-o înveţi pe dinafară. Bărbat, femeie... un pantalon cafeniu... două cămăşi cafenii... o vestă de lînă. Nici un obiect personal, nici scrisori, nici fotografii. O uniformitate care ar fi interschimbabilă, dacă n-ar exista problema taliei. Valiza mea trebuie să conţină ceea ce conţine valiza vecinului meu, a acestui necunoscut care gîfîie cot la cot cu mine.

Totul a rămas în urmă, în fundul sertarelor... Şi-au pierdut singularitatea, caracteristicile. Merg...

Seara sînt distribuiţi la întîmplare, într-o încăpere întotdeauna identică.

Un bărbat, o femeie care nu se cunoşteau înainte.

(Coloana bărbaţilor precede întotdeauna coloana femeilor cu cîteva ore)... Care nu se cunosc, şi care nu se vor mai revedea, probabil, niciodată... În general, nu-şi vorbesc. Cu greutatea drumului în picioare, în stomac şi în umeri, alunecă în somn. De altfel, femeilor nu le place să facă dragoste, riscul unei sarcini care ar încetini mersul coloanei le paralizează. Nu ştiu ce se întîmplă cu femeile însărcinate; nici ceilalţi, de altfel...

La următoarea oprire vor fi în aceeaşi cameră impersonală, aceleaşi gesturi:

Îţi speli rufele prea murdare în cuva minusculului lavabo, închizîndu-le după aceea în dulapul termic şi rugîndu-te să funcţioneze.

Duşul îl faci în doi, ca să nu-ţi risipească partenerul cei cincisprezece litri de apă călduţă regulamentară. Apoi sacii de dormit umezi, cu fermoarele ruginite şi pînza kaki pătată. Nu există nimic pe care să-l poţi lua, pe care să fii tentat să-l strecori în valiză... De ce ? Pentru că vei regăsi aceleaşi obiecte puse în aceleaşi locuri în seara următoare.

Cele două tacîmuri de metal.

Briciul şi tubul de săpun gălbui care nu face niciodată spumă.

Pachetul de prosoape periodic destrămate.

Şi mobilele acelea goale... sertarele acelea căscate. Nici un creion, nici o hîrtie... Nimic care să poată lăsa o urmă, un semn, ceva care să rupă uniformitatea. O cruce trasată cu un creion moale pe o bucată de hîrtie cu pătrăţele, strecurată pe furiş în pliurile cearşafului, şi pe care următorul vizitator ar ascunde-o în pantofi ca un secret înspaimîntător. Să-ţi inventezi diferenţe... o proprietate personală... o individualitate. CRED CĂ NE OBSERVĂ.

Grafică: Octavian BERINDEI

SERGE BRUSSOLO

SAGA

Aşteptîndu-ne dezgolirea, resemnarea. Apoi, ne vor întinde capcane subtile... Un medalion "uitat" pe grilajul de scurgere al duşului... O bucată de catifea roşie în fundul sacului de dormit, o cretă.

Vom rezista oare atunci nevoii arzătoare de a ascunde obiectul respectiv în fundul valizei ? Nu ştiu.

Unii vor trece, poate, peste el; aceştia vor fi cei salvaţi, dar ceilalţi ?

Lumina în ochi care te izolează brusc în mijlocul rostogolirii protectoare a coloanei, mîinile care te scot în ritmul bocancilor... Deschizi valiza, şi acolo, bucata de pînză, medalionul... hîrtia. Refuzul de a fi dezintoxicat... Fetişism al eului.

După?

Nu ştiu... Poate că nu există nimic din toate astea. Dar acest exod uniform seamănă atît de puţin cu vechile filme de actualităţi. Cu acea forfoteală heteroclită întinzîndu-se, dizlocîndu-se, stagnînd de-a lungul drumurilor... Cu căruţele, maşinile şi grămezile de lucruri pe care iminenţa pericolului le face absurde.

Aceste stereotipuri ale exodului reproduse de mii de ori, colivia cu canari, lampadarul, pendula legate pe acoperişul maşinii. Claxoanele, maşinile abandonate în şanţuri. Uneori mă gîndesc că nu a existat niciodată nimic de care să fugim, că e vorba de o operaţie psihologică. Unii ar denumi-o spălare de creiere, alţii educaţie politică. Eu nu ştiu. Dezintoxicare, poate... amnezie provocată ?... renaştere ? Orice-ar fi, în momentul supliciului lui Tantal valizele îşi vor juca rolul ce le-a fost atribuit de la început.

În primele zile, unii tineri au încercat să-şi personalizeze bagajele. Graffitti mai ales, voit ermetice, neavînd sens decît în ochii autorului lor. Date urmate de semne, de prenume. Îmi amintesc că am întrezărit una sau două dintre valizele acestea acoperite de hieroglife. Povestea proprietarului lor le acoperea în benzi enigmatice alergînd în jurul mînerului ca ornamentele unui sarcofag. Asta era bineînţeles la început... apoi, nimeni n-a mai îndrăznit. Dar poate că sînt pe cale să mint, să mă liniştesc. Să-mi inventez simpatizanţi fictivi... Poate ar fi trebuit să spun: apoi, nimeni n-a mai simţit nevoia acestui lucru ? Înaintez. Înaintez, cu bagajul atîrnîndu-mi la capătul braţului, acest bagaj neregulamentar şi al cărui conţinut, interzis în cel mai înalt grad, mi-ar aduce în cazul unei percheziţii salva rapidă a unui pluton de execuţie improvizat de urgenţă pe marginea drumului. Colecţionar. fetişist, nu m-am putut despărţi de simboluri, de amintiri, de aceste verigi ale trecutului gelos înlănţuite una după alta de-a lungul unei vieţi. Totul este acolo, în scobitura cubului de carton fiert...

Trefla atomică pe care o purtam la butonieră în timpul sărbătorii Sfinţilor Iradiaţi. Mănuşile mele albe de marinar, îngălbenite de vechi masturbări din timpul gărzilor de noapte pe crenelurile pătate de lună... Tatăl meu a înebunit atunci cînd, scoţîndu-şi casca, a auzit pentru prima dată strigătul atroce al planetelor căzînd în spaţiu. N-am îndrăznit niciodată să ascult acest strigăt, rămas pe o casetă, în fundul valizei. Uneori, Isus visa că o piramidă de cărămizi i se dărîma peste creştet în timp ce un abis fără capăt i se deschidea sub picioare, atunci Iuda îi cosea într- un sac. Am furat acest sac din vitrina unei galerii înstelată de urmele pietrelor dintr-un British Museum golit... Şi, Dumnezeule, tîrgul acela interplanetar pentru erotomani sinucigaşi unde m-am dus, cu buzunarele umflate de salariul pe trei luni chinuit smuls în manufacturile de animale de casă. Acum mult, mult timp. Acolo, armele vii se ofereau gurilor femeilor. Ele le apucau însetate, zgîriindu-şi limba pe cătare, alunecînd de-a lungul ţevii pînă cînd îşi ciocneau dinţii de încărcător, trebuind apoi să se arunce într-o parte înainte ca orgasmul să nu coboare trăgaciul. Cîte mureau astfel, cu gîtul şi ceafa pulverizate de proiectile? În marea vitrină din hol, dormeau de-a lungul rafturilor de abanos sexele unei întregi galaxii, pungi cu unsprezece testicule zornăind ca un sac de bile, penisuri fără deschidere pe care presiunea spermei le făcea să explodeze la prima poluţie. Sperma acidă a popoarelor misogine ale Andromedei... Phalusuri-venin. Vaginurile multiple ale femeilor gogoşi din Ityria cu buze dantelate şi maxilare de ştiucă... Majoritatea micşorate pe jumătate, vitrificate aidoma unor frumoase fructe fosile, exercitau asupra mea aceeaşi fascinaţie ca miniaturile chinezeşti zărite în clarobscurul unei vitrine. Colecţia completă mă arunca în stradă, cu buzunarele goale. Acum doarme, acolo, sub capacul obosit al valizei, fiecare obiect împachetat cu grijă.

Îmi grăbesc paşii, bagajul atîrnă cu fiecare clipă mai greu la capătul braţului meu, şi, totuşi, trebuie să merg. Forfecîndu-mi imaginile din însăşi noaptea...

Ar trebui...

Petele lanternelor, dansînd, taie coloana...

Un control. Foarte aproape... şi fiecare pas mă duce mai aproape. Aş vrea să încetinesc, să mă scurg în spate, lăsîndu-i pe ceilalţi să mă depăşească, dar nu se îndepărtează spre a mă lăsa să trec... Şirul valizelor mă împinge în şolduri ca un zid alunecînd de-a lungul drumului şi din faţa căruia fugim ca să nu fim striviţi. N-am fost niciodată atît de aproape de un control. Mi se pare că aud pîrîitul ploii pe căştile lor deformate. Acest pîrîit metalic, de-a lungul întregii zile, trebuie să te înebunească, să te împiedice să gîndeşti, ca o muzică interzicînd orice gînd. Jocul degetelor pe o masă, mereu prezent. N-am fost niciodată atît de aproape de o percheziţie. Pocnetul încuietorilor. Hainele răstumate, umezindu-se. N-am fost niciodată la controlat. Lanternele dansează peste marea de chipuri anonime. Ele se vor opri, izolînd pe unul dintre noi... Văd chipuri de cretă, fără să-mi pot da seama dacă paloarea lor se datorează luminii sau spaimei... Petele se apropie... Lumina îmi arde pleoapele... Un coşmar alb... nu te opri, aleargă, cu valiza în mînă... Valiza... Cascada albă a proiectorului care mă urmăreşte, mă înţeapă de parcă...

Corpul a fost aruncat pe marginea trotuarului... Şoldurile s-au întărit pe trei sferturi. Prin deschiderea cămăşii cafenii, burta, foarte albă, se scurge în jos ca o picătură de ulei... Sîngele se desface în cercuri în jurul celor două găuri întunecate care punctează omoplatul stîng. Valiza de piele neagră a alunecat într-o baltă uleioasă în mijlocul urmelor de roţi lăsate de motocicletele patrulei... Unul dintre gloanţe i-a smuls capacul din încuietori... De la această distanţă, în lumina crudă a proiectoarelor, îţi poţi foarte bine da seama că e goală...

traducere: Eduard PANDELE

Planetar SF - Bucureşti

Grafică: Octavian BERINDEI

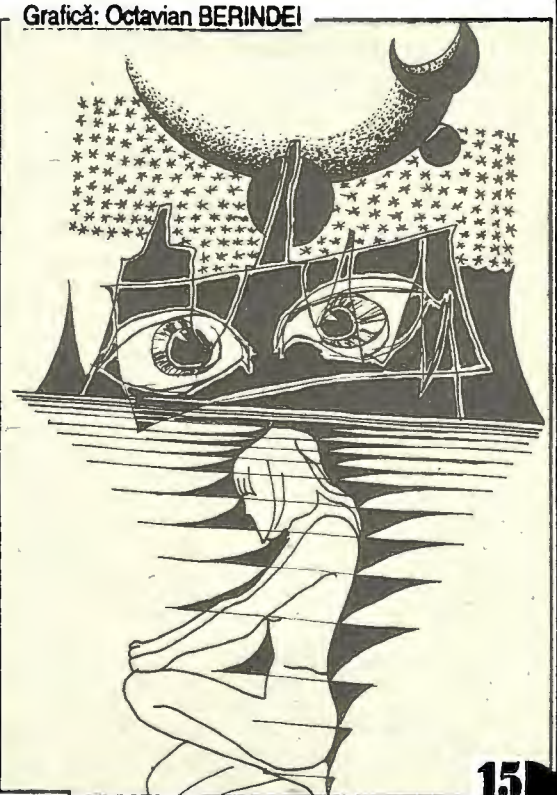

HERCULE SI REGATUL PIERDUT

CU KEVIN SORBO, ROBERT TREVOR, ANTONY QUEEN
UN FILM DE HARLEY COKELLINS
SCENARIUL CHRISTIAN WILLIAMS

Un talmeş-balmeş de mituri. Un fantasy cu Hercule în rolul principal. Ca şi celelalte filme din serie, se scaldă într-o dulce mediocritate. Hercule tînăr de astă dată mingea de tenis-pasăre (de capriciile Herei şi ale lui Zeus) cu destinaţia: eliberarea Troiei.

În rest, vedeţi un scenarist în criză de inspiraţie. Şi mai rasol este faptul că în film Anthony Queen apare în rolul lui Zeus. Mult mai bine îi stătea în „Zorba".

DON SIMON

VÎNZĂRI

- *Ofer JSF nr 11, 24, 25, 53, 54, 57-61, 64-66, 76, 79-92,94-97. Caut nr. 69 al JSF . „Neuromantul" str. Argeş, bl 22, ap 7, Craiova, 1100*
- *Cătălin Russen, str. M. Kogălniceanu, bl I 11, ap 86, 0600 Roşiori de Vede, Teleorman, caută nr. 92-94 din JSF.*
- *„Visătorul" din Cîmpia Turzii caută cartea „Cristalul, această fiinţă vie" de Dael Walker. Telefon 064/367126*
- *Dobrescu Sorin-Mihai str. Exerciţiu, bl CIB+B2, Sc B, ap 10, et 10, 0300 Piteşti, Argeş caută nr 94 al JSF, 10, 13,17,22,29-52, 58-61.*

CUMPĂRĂRI

RĂSPUNS LA CONCURSUL DE INTEGRAME DIN NR. 97

S-N-PO-SP-B-TRECURATORI-IAM-SECERIS-RICIIT-RATA-ANORMALE-OLM-TRAP-I-VF-U-RAI-ADEVARUL-OS-ACE-AMANT-IM-TOR-UNSI-STIL-CINIC-S-OENOCHOE-OPT-HITRI-GN-IA-ANSOA-FOAIER-MIT-CLOCITI-CER-UNIVERS-BARICADA-LEU

Nicu Gecse

Premiile SESIUNII HELION

Menţiuni III şi II
EFECT DE SINCRONIZARE STEREO
Mihail Grămescu
RITUAL DE TRECERE
Andrei Cojocaru
premiul III
ÎNCHISOAREA CONTRAVENŢIONALĂ
Ana Veronica Mircea
premiul II
SUPERSONIC SPRE COLHIDA
Sebastian A. Com
premiul Super Nova
JOS SÎNT ORAŞE
Sebastian A. Com

Membrii juriului: Laurian Cnobloch, Cristian Lăzărescu, Mandics György, Mircea Naidin şi preşedinte Viorel Marineasa.

Aducem pe această cale mulţumirile noastre domnului C. Secu pentru grija deosebită acordată redactorilor JURNALULUI SF, pentru cuvintele de laudă la adresa noastră rostite în alocuţiunea de bun venit, pentru atenţia cu care urmăreşte difuzarea JURNALULUI SF în TIMIŞOARA şi asigurîndu-l de întreaga noastră consideraţie îi reamintim că-l aşteptăm la lansarea numărului 100.

Adrian Bănuţă

Golescu Dinu (Cluj) - 1. Poţi negocia cu vînzătorul unde ai văzut JSF în privinţa nr. pe care le achiziţionează; 2. Mulţumim pentru urări şi sper să vă întîlnim la Zilele Papilian.

Mioara Negulescu (Bucureşti) - Vă informăm pe această cale că sîntem în posesia a două scrisori (una de la Nicolae Arlton şi una de la Matei Donea) ce vă sînt adresate.

Visătorul (Cîmpia Turzi) - 1. Nici mie nu-mi plac integramele, dar ....2. Însăşi faptul că JSF-ul există ţine de domeniul istoriei şi vorba lui Muad'Dib: creează istoria pe măsură ce creează 3. Orice modificare a numărului de pagini modifică preţul revistei 4. SN este un supliment săptămînal ce apare la Iaşi, dacă vrei poţi să te abonezi (vezi colecţia JSF) 5. Coltişorul Marei va rămîne permanent, numai că trebuie să-şi facă timp să-l umple şi n-a prea avut.

Ungureanu Liviu (Tîrgu-Jiu) - Am primit , a apărut. Mulţumiri pentru urări.

Florin Mircea Tudor (Iaşi) - Am primit; te aşteptăm la lansare.

Andone Dorian (Galaţi) - Ar mai fi cîte ceva de scris, dar nu promit nimic pentru anul ăsta.

Puşcaşu Bogdan Felix (Dorohoi) - Vezi răspunsurile la integrame şi trimite conform model.

Matei Donea (Oţelu Roşu) - Sînt de acord cu un număr Vladimir Colin, amănuntele le discutăm la lansarea JSF.

Bătă Bogdan (Constanţa) - Termenul este UCRONIE. Nu cred că Nicu a dorit manipularea concursului, au fost o serie de întîmplări nefericite.

AV Mircea (Focşani) - Numărul 1000 JSF îl lansam la Focşani şi va fi integral AVM aşa că ar fi păcat să lipsiţi.

Colăcel Călin (Bacău) - Dorim amănunte despre traduceri.

Adrian Bănuţă

Caricatură de Liviu Ungureanu

SESIUNEA HELION '94

În zilele de 26 şi 27 noiembrie, Asociaţia Română de SF, Casa Universitarilor din Timişoara şi cenaclul de anticipaţie Helion au găzduit în oraşul de pe malurile Begăi o întîlnire cu caracter naţional. S-au adunat, cu totul, peste 100 de persoane. Dintre invitaţi: Mihaela Muraru Mândrea (FNTSF) făcînd demersuri diplomatice pentreu aplanarea definitivă a oricăror diferende între cele două organizaţii naţionale, reprezentanţi ai presei: Mara Popa şi Ştefan Ghidoveanu de la Radio Tineret, Radu Honga şi Pompilian Tofilescu (R. Craiova), Lucian Băbeanu (TVR) şi Lucia Robitu (Tv Timişoara), Michael Hăulică (Super Nova - Iaşi), Isabela I"on (JSF), Viorel Marineasa (editor) şi vechi creatori SF şi fani, dintre care nu voi pomeni aici decît pe Doru Pruteanu şi Lucian Ionică. S-a putut observa, şi cu acest prilej, evidentul "schimb de generaţii" în SF-ul românesc.

Acţiunea se înscrie în lungul şir de întîlniri, aproape săptămînale, care au urmat Taberei de creaţie Atlantykron. A fost un sfîrşit de an supraaglomerat - fiind remarcabil volumul mare de texte literare şi de specialitate cu care fandomul a reuşit să răspundă la toate invitaţiile.

Tematicile propuse de organizatorii simpozionului timişorean au fost interesante şi bogate - două zile de referate critice, comunicări ştiinţifice şi discuţii. Aproape fără pauze. Esteistică: Personaj, atmosferă şi stil narativ în sf (s-au pregătit Mircea Naidin, Györfy György, Cristian Lăzărescu, Dorin Davideanu, Mihai Victor Stoica, Lucian Vasile Szabo şi Mihail Samoilă); ştiinţă: Baze ipotetice ale vieţii (Nicu Gecse, Costel Baboş, Cristian Koncz, Harry Singer, Laurenţiu Nistorescu, Valentin Ionescu); universuri paralele (Marius Chiriţă) şi Mică enciclopedie a extratereştrilor (Mandics György).

O festivitate aniversară a marcat 25 de ani de la înfiinţarea cenaclului H. G. Wells - cel mai vechi cenaclu de profil din ţară. Dintre membrii fondatori au luat cuvîntul prof. Ovidiu Şurianu, Mandics György, Lucian Ionică şi Cornel Secu.

Expoziţia de artă plastică şi ilustraţie şi videoteca de film SF au completat întîlnirea.

Marele absent al întîlnirii: Mircea Opriţă.

Am primit cu prilejul vizitei mele la Timişoara un exemplar al cărţii Un om din Wayfalua de Costel Baboş - reîntors de curînd printre noi după o aventură de aproape doi ani în Anglia. Primul lucru remarcabil la această carte este preţul: 300 lei - 116 pagini. Dar şi textele sînt remarcabile şi scrise cu talent - într-un stil naiv-poporal, stîmesc un impact hazos cu subiectele catastrofice plasate între SF şi absurd. Rezultă un umor al straniului amintind de Gogol şi I. L. Caragiale, cu un specific naţional şi o originalitate a ideii cu atît mai pregnante cu cît, în general, SF-ul este îndeobşte cosmopolit şi internaţionalist. O notă sumbră străbate toate istorioarele, punînd cititorul înaintea unui comic gros şi greu, cu probleme cu caracter de pamflet la adresa stupizeniei sau politicului aberant. În ansamblu se degajă din întreaga carte un soi de socialism critic şi simbolic. Bine ai revenit printre noi, Costel Baboş!

Mihail GRĂMESCU

Stimată redacţie,

Mă numesc Dragoş Gheorghiu şi sînt preşedintele Asociaţiei Science-Fiction „Fantastic - Noi" din Tecuci.

Ţinînd cont de faptul că dumneavoastră duceţi o intensă activitate de promova a cenaclurilor, am să încerc să fac o prezentare a activităţii noastre cu speranţa că în unul din numerele viitoare ale revistei veţi publica cîteva date.

Activitatea noastră a început pe 20 Noiembrie 1993, iniţial am fost doar cîţiva liceeni, împătimiţi ai genului, dar treptat numărul nostru a crescut.

La scurt timp după înfiinţarea cenaclului, pentru a ne da seama de modul în care este percepută activitatea noastră de publicul larg, am efectuat un sondaj de opinie. Timp de trei zile, am intervievat aproximativ 700 de persoane. Rezultatele sondajului : majoritatea persoanelor citiseră SF, le plăcea acest gen şi lucrul cel mai important, considerau binevenită existenţa cenaclului în oraş.

Am realizat şi o serie de rubrici SF în ziarul local "Observator T" şi am iniţiat un concurs cu premii.

În luna mai am participat cu patru membri la euROcon, la Timişoara, unde am avut posibilitate de a intervieva şi a intra în legătură cu majoritatea personalităţilor prezente.

Cîteva luni mai tîrziu, în septembrie, am devenit Asociaţie Science-Fiction avînd şi statut juridic. Scopurile noastre esenţiale sînt: promovarea noilor talente şi protejarea [illegible] creatorilor şi fanilor de SF.

Apoi, în [illegible] de-a II-a Convenţii Naţionale ale FanFan am devenit membri afiliind cenaclul nostru acestei organizaţii. Cu ocazia acestei Convenţii am luat legătura cu un mare număr de personalităţi ale fandomului care au acceptat să devină colaboratori ai fanzinului nostru.

Participarea la cele două convenţii: la Timişoara şi Sibiu a fost sponsorizată de Doamna Profesoară Gabriela Gheorghiu, patroana firmei SC "ONE DOLLAR", firmă care urmează a fi editorul fanzinului pe care îl pregătim. Acesta va cuprinde povestiri , interviuri, dezbateri pe teme de interes general, reportaje .

Că planuri de viitor dorim să stabilim o colaborare cît mai strînsă cu ARSFan, cît şi cu alte cenacluri din ţară şi străinătate. De asemenea, sperăm să participăm anul viitor la Convenţia Mondială SF de la Glasgow.

Închei cu speranţa că veţi da curs rugăminţii noastre şi aşteptăm cu nerăbdare să stabilim o colaborare fructuoasă între noi. Mulţumim anticipat.

Cu stimă,
Preşedintele Asociaţiei Science-Fiction "Fantastic-Noi" - Tecuci
Gheorghiu Dragoş

Adresa lor: Str. Unirii nr. 10, 6300, Tecuci, Galaţi; tel. 036/81.13.87